STJERNEN

137. ÅRGANG NUMMER 10 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE OKTOBER 1988

Oktober 1988
137. årgang
Nummer 10

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

STJERNEN is published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 per year. $1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 79,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8810 DA

STJERNEN

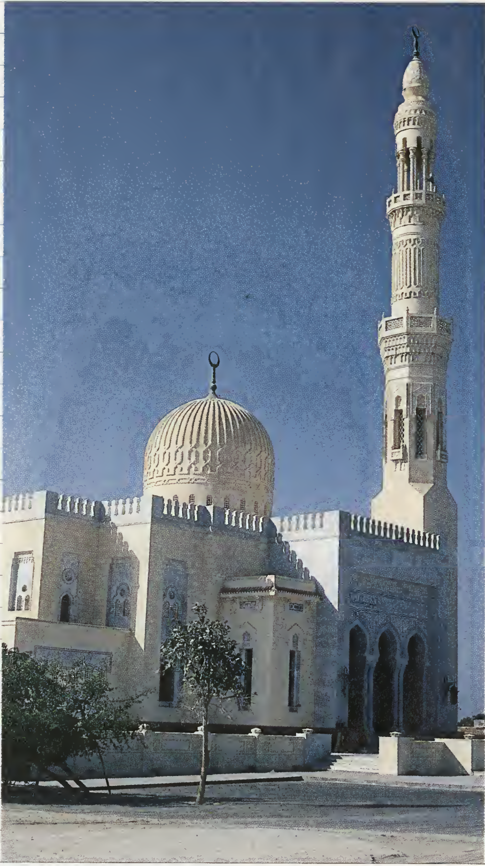
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Indhold

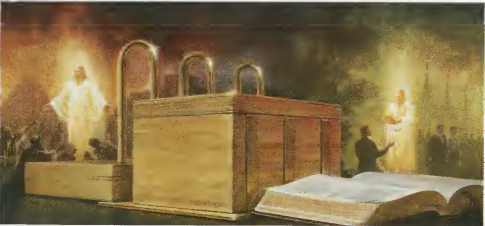
Børnestjernen

På omslaget
„Se jeres små børn",
af Minerva Teichert

MORMONS BOG

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Til vore møder synger vi ofte en af mine yndlingssalmer. Teksten er skrevet af Parley P. Pratt for mere end 100 år siden:

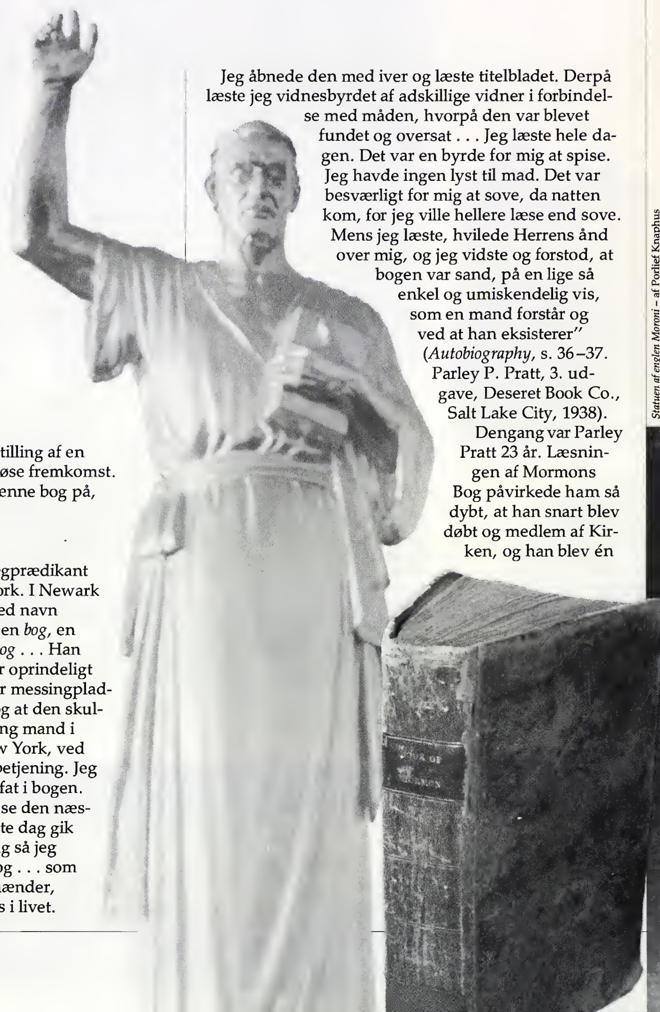
Fra himlens høje hvælv
en hellig engel fo'r
med budskab fra Guds selv
til faldne slægt på jord
at i Cumorahs høj så prud
optegnelser var skjult i Gud,
at i Cumorahs høj så prud
optegnelser var skjult i Gud.

Disse ord er ældste Pratts fremstilling af en bemærkelsesværdig bogs mirakuløse fremkomst. Måden, han kom i kontakt med denne bog på, er en interessant historie.

I august 1830 rejste han som lægprædikant fra Ohio til det østlige New York. I Newark mødte han en baptistpræst, ved navn Hamlin. Denne fortalte ham „om en *bog*, en mærkelig bog, en *meget mærkelig bog* . . . Han sagde, at denne bog gav sig ud for oprindeligt at være skrevet enten på guld eller messingplader af en gren af Israels stammer, og at den skulle være fundet, og oversat af en ung mand i nærheden af Palmyra i staten New York, ved hjælp af åbenbaringer eller englebetjening. Jeg spurgte ham, hvor man kunne få fat i bogen. Han lovede, at jeg skulle få lov at se den næste dag, hjemme hos ham . . . Næste dag gik jeg hjem til ham, og for første gang så jeg *Mormons Bog* – denne bøgernes bog . . . som blev det vigtigste middel i Guds hænder, til at lede hele min fremtidige kurs i livet.

Jeg åbnede den med iver og læste titelbladet. Derpå læste jeg vidnesbyrdet af adskillige vidner i forbindelse med måden, hvorpå den var blevet fundet og oversat . . . Jeg læste hele dagen. Det var en byrde for mig at spise. Jeg havde ingen lyst til mad. Det var besværligt for mig at sove, da natten kom, for jeg ville hellere læse end sove. Mens jeg læste, hvilede Herrens ånd over mig, og jeg vidste og forstod, at bogen var sand, på en lige så enkel og umiskendelig vis, som en mand forstår og ved at han eksisterer" (*Autobiography*, s. 36–37. Parley P. Pratt, 3. udgave, Deseret Book Co., Salt Lake City, 1938).

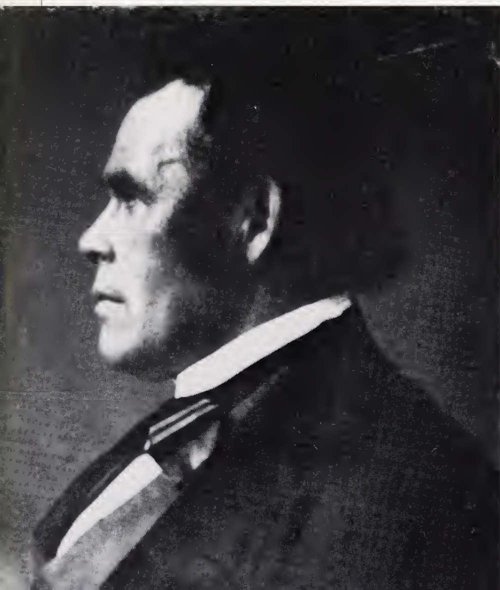
Dengang var Parley Pratt 23 år. Læsningen af Mormons Bog påvirkede ham så dybt, at han snart blev døbt og medlem af Kirken, og han blev én

Statuen af englen Moroni – af Þorlief Knaphus

af dens mest effektive og magtfulde forkæmpere. I løbet af sin tjenestegerning rejste han fra kyst til kyst i det nuværende USA, ind i Canada og til England. Han påbegyndte arbejdet på øerne i Stillehavet og var den første mormonældste, som satte foden på sydamerikansk jord. Da han i 1857 var missionær i Arkansas, blev han dræbt af en voldsmand. Han blev begravet ude på landet i nærheden af byen Alma, og på dette stille sted står hans gravsten – en afpudset granitblok. Teksten, til en af hans store profetiske salmer, er indgraveret i stenen, og i den har han fremsat sit syn på det værk han var engageret i:

Morgenrødens stråler bryder
gennem mørkets dunkle sky;
Zions banner mange fryder;
alt oprettes nu pány . . .

Parley Pratt

Herrens menighed nu priser
sin Forløser, Jesu Krist;
snarlig Israels Frelser viser,
at hans ord opfyldes vist.
(*Sange*, nr 67).

Parley Pratts oplevelse med Mormons Bog var ikke enestående. Da den første udgave af bogen udkom, gik det første eksemplar fra hånd til hånd og blev læst, og åndeligt stærke mænd og kvinder i hundredevis blev så dybt grebet, at de i årene derefter opgav alt hvad de ejede, for at følge budskabet. Og det var ikke få der ofrede deres liv for det vidnesbyrd, de bar i deres hjerte, om sandheden af denne bemærkelsesværdige bog.

SÅ TIDLØS SOM SANDHEDEN

I dag, 158 år efter at den første udgave udkom, læses Mormons Bog i større omfang end nogensinde tidligere i dens historie. Mens der blev trykt 5000 eksemplarer af førsteudgaven, så kommer de oplag, der trykkes i dag, op på det anseelige antal af en million eksemplarer, og bogen trykkes for tiden på mere end 70 sprog.

Dens tiltrækningskraft er lige så tidløs som sandheden, lige så udbredt som menneskeheden. Det er den eneste bog som indeholder et løfte om at læseren ved guddommelig kraft, med vished kan få at vide at den er sand.

Dens oprindelse er mirakuløs. Når beretningen om dens oprindelse fortælles, til én som ikke kender den, er den næsten ikke til at tro på. Men bogen er her, man kan holde den i sine hænder, man kan læse den. Ingen kan bestride dens eksistens.

Enhver anstrengelse for at redegøre for dens oprindelse, uden at fortælle Joseph Smiths beretning, har vist sig at mangle virkeligt indhold. Det er en optegnelse om det fordums Amerika. Den er den nye verdens hellige skrift, lige så sikkert som at Bibelen er den gamle verdens hellige skrift. De omtaler hinanden. De har hver især inspirationens ånd og kraft til at overbevise og omvende. Tilsammen bliver de til to vidner, som

M O R M O

N S B O G

går hånd i hånd og vidner om at Jesus er Kristus, den levende Guds opstandne og levende Søn.

Dens beretning er en optegnelse om nationer, som forlængst er forsvundet. Men i sine beskrivelser af problemerne i nutidens samfund, er den lige så aktuel som morgenavisen, men med hensyn til hvordan disse problemer løses langt mere klart og inspirerende,.

Jeg kender intet andet skrift, der med så stor tydelighed fortæller om de tragiske konsekvenser der rammer de samfund, som følger en kurs, der er i modstrid med Guds befalinger. På dens sider beskrives beretningen om 2 forskellige civilisationer, der blomstrede i den vestlige verden. De begyndte hver for sig som en lille nation, hvor folket levede i frygt for Herren. Men med deres velstand fulgte voksende onder. Folk gav efter for ambitiøse og intrigante lederes rænker. Ledere som undertrykte dem med høje skatter, som beroligede dem med tomme løfter, og som tolererede – ja endog opmuntrede til løsagtigt og vellystigt levned, som førte dem ud i frygtelige krige, der resulterede i millioners død og i den endelige og totale udslettelse af to store civilisationer på to forskellige tidspunkter.

Beretningen, om de to store nationer i dette hellige skrift, gives som en advarsel, og den viser, at selv om vi ikke kan undvære videnskab og forskning, skoler og uddannelse, hære og forsvar, så er vi nødt til at have retfærdighed, hvis vi skal fortjene Guds beskyttelse. Intet andet helligt skrift illustrerer så klart den kendsgerning, at når mennesker og nationer lever i frygt for Gud og er lydige mod hans befalinger, får de fremgang og vækst, men når de lader hånt om ham og hans ord, sker der et forfald, og hvis det ikke stoppes ved retfærdighed, vil det føre til afmagt og død. Mormons Bog bekræfter ordsproget i det Gamle Testamente: „Retfærdighed løfter et folk, som synd er folkenes skændsel" (Ordsprogene 14:34).

ET STORSLÅET OG GRIBENDE BUDSKAB

Samtidig med at Mormons Bog med stor kraft udtaler sig om spørgsmål vedrørende vort moderne samfund, så er dens budskab et storslående og gribende vidnesbyrd, om at Jesus er Kristus, den lovede Messias. Bogen vidner om ham, der gik på Palæstinas støvede veje, som helbredte de syge, underviste i frelsens lærdomme, døde på korset på Golgata og på tredjedagen kom frem fra graven og viste sig for mange, og som før han steg til himmels besøgte folk i den vestlige verden – som han tidligere havde omtalt: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord, èn hyrde" (Johannes 10:16).

Bibelen har i århundreder stået alene om at vidne om Jesus fra Nazaret og hans guddommelighed. Nu har vi desuden endnu et mægtigt vidne, som kan føre menneskeheden til Herren.

Jeg mindes en mand, som fortalte om hvordan han kom ind i kirken. Han sagde:

„Jeg havde inviteret en smuk, ung pige ud. Da jeg kom for at hente hende, bemærkede jeg at der lå en Mormons Bog på hendes bord. Jeg havde aldrig hørt om den bog før. Jeg blev interesseret. Jeg fik en Mormons Bog og læste den fra ende til anden.

Mine tanker om Gud og Jesus Kristus var som de fleste andres. Jeg havde aldrig tænkt alvorligt over den sag. Men da jeg læste Mormons Bog, blev mine tanker lyse og klare og jeg forstod de evige sandheder. Jeg fik et vidnesbyrd i mit hjerte om, at Gud er vor evige Fader og at Jesus er vor Frelser."

Den oplevelse, som denne mand havde, da Mormons Bog øvede indflydelse på ham, ligner oplevelser, som millioner af mennesker har haft i løbet af de sidste 158 år.

Den samme bog, der omvendte Brigham Young, Willard Richards, Orson og Parley Pratt og mange andre af kirkens første ledere, omvender i dag mennesker i Argentina, Finland, Ghana, Taiwan, Tonga og hvor som helst folk læser bogen under bøn og i en oprigtig hensigt. Det løfte, som Moroni skrev i sin ensomhed efter sit folks udslettelse, går i opfyldelse hver eneste dag (se Moroni 10:4–5).

EN OVERBEVISNING OM SANDHEDEN

Hver eneste gang vi opfordrer nogen til at læse Mormons Bog, gør vi dem en tjeneste. Hvis de læser den under bøn og med et oprigtigt ønske om at kende sandheden, vil de, gennem Helligåndens kraft, få at vide at bogen er sand.

Udfra denne viden vil de få en overbevisning om sandheden i mange andre ting. For hvis bogen er sand, så lever Gud. Udfra denne bogs sider strømmer vidnesbyrd efter vidnesbyrd, om den højtidelige kendsgerning, at vor Fader eksisterer, at han er en person, at han elsker sine børn og søger at gøre dem lykkelige.

Hvis Mormons Bog er sand, så er Jesus Guds Søn, Faderens enbårne i kødet, født af Maria, „en jomfru . . . som er skønnere og dejligere end alle andre jomfruer" (se 1. Nephi 11:13–21), for bogen vidner om dette, i en beskrivelse der ikke har sin lige i noget andet litterært værk.

Hvis Mormons Bog er sand, så er Jesus virkelig vores Forløser, verdens Frelser. Hovedformålet med at den blev bevaret og fremkom er, ifølge bogen selv, at „overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig for alle folk" (titelbladet i Mormons Bog).

Hvis Mormons Bog er sand, så var Joseph Smith en Guds profet, for han var det redskab, som Gud brugte til at bringe vidnesbyrdet, om vor Herres guddommelighed, frem i lyset.

Hvis Mormons Bog er sand, så er Ezra Taft Benson også en profet, for han har alle de nøgler, gaver, magter og myndigheder, som profeten Joseph havde, da han frembragte dette sidste dages værk.

Hvis Mormons Bog er sand, så er Kirken også sand, for den har den samme myndighed, som bragte denne hellige optegnelse frem i dagens lys, og den virker blandt os i vore dage. Det er en genoprettelse af den kirke, som Frelseren oprettede i Palæstina. Det er en genoprettelse af den kirke, som Frelseren oprettede da han besøgte dette land, som nævnt i den hellige optegnelse.

OPFYLDELSEN AF EN PROFETI

Hvis Mormons Bog er sand, så er Bibelen også sand. Bibelen er den gamle verdens testamente eller vidne. Mormons Bog er den nye verdens testamente eller vidne. Bibelen er Judas optegnelse og Mormons Bog er Josefs optegnelse. Og de kan nu samles i én hånd, hvilket er en opfyldelse af Ezekiels profeti (se Ezekiel 37:19). De fortæller samstemmende at verdens Forløser er verdens Konge og at hans rige eksisterer.

Det er en røst, som er gået mænd og kvinder til hjertet i mange lande. Folk, som har læst bogen med en bøn i hjertet, det være sig rige som fattige, ulærde som højlærde, er vokset ved dens kraft.

Lad mig fortælle jer om et brev, som jeg modtog for nogle år siden. Det var fra en mand som skrev: „Jeg sidder i et statsfængsel. Jeg stødte for nylig på Mormons Bog i fængslets bibliotek. Jeg har læst den, og da jeg læste om Mormons sorg over sit faldne folk – ,O, I fagre! Hvor kunne I vige fra Herrens veje! O, I fagre hvor kunne I forkaste den Jesus, som stod med åbne arme for at modtage jer! Se dersom I ikke havde gjort dette, ville I ikke være faldet' (Mormon 6:17–18) – var det som om Mormon talte til mig. Kan jeg få et eksemplar af denne bog?"

Vi sendte ham en Mormons Bog. Nogen tid senere kom han ind på mit kontor som et helt nyt menneske. Han var blevet grebet af ånden i Mormons Bog og i dag har denne mand succes, han er restitueret, tjener ærligt til livets ophold og kan forsørge både sig selv og sin familie.

Det er en sådan magt denne storslåede bog over i folks tilværelse, når de læser den under bøn.

Kære søskende, jeg kan uden forbehold love jer, at hvis I hver især vil følge denne enkle anvisning, uanset hvor mange gange I allerede har læst Mormons Bog, så vil I have Herrens ånd i jeres hjem i større målestok. Jeres beslutning om at være lydige mod hans bud vil forstærkes, og I vil få et større vidnesbyrd om at Guds Søn er en levende virkelighed. ☐

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter som kunne fremhæves: Hvis I synes, kan I fremlægge disse punkter under samtalen ved jeres hjemmelærerbesøg:

1. Parley P. Pratts oplevelse er et eksempel på oplevelser, som mange mennesker har haft, når deres tilværelse er blevet totalt påvirket af Mormons Bog og de har ofret sig for at vidne om dens sandhed.
2. Mormons Bogs oprindelse er mirakuløs, og det er den eneste bog, som lover at læseren ved guddommelig kraft kan få at vide at den er sand.
3. Kundskab om at bogen er sand, giver overbevisning om mange andre ting – som for eksempel om Joseph Smiths profetiske kaldelse og Kirkens guddommelighed.
4. Mormons Bog vidner på samme måde som Bibelen, om at Jesus er Kristus, Guds opstandne Søn.
5. Mormons Bog beskriver vore dages problemer, som var den en aktuel morgenavis. Den giver klare og inspirerede løsninger til vore problemer.
6. Uanset hvor mange gange vi tidligere har læst Mormons Bog, så vil en fornyet bønsom læsning af bogen tilføre vort hjerte og vort hjem Herrens ånd i større målestok.

Diskussionshjælp

1. Fortæl om jeres følelser for Mormons Bog. Bed familiens medlemmer om også at fortælle hvad de føler for den, og giv dem en opmuntring til at læse den i år.
2. Ville denne samtale blive bedre, dersom I talte med familiens overhoved før besøget? Har I et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen?

SÅDAN ÆNDREDES MIT LIV

Th. G. Baalman

Jeg har altid søgt efter Gud så længe jeg kan huske. Jeg har ikke kun troet at der var en gud – jeg *vidste* det. Jeg vidste at han måtte være en person og ikke bare en tåget, udefinerbar ånd. Men jeg havde svært ved at forestille mig, hvordan han så ud. Jeg forestillede mig en statelig, ældre herre, med hvidt krøllet hår og skæg, med et venligt ansigt og strålende blå øjne. Han boede mellem stjernerne, og som barn troede jeg, at de var lysene i hans stue.

Udfra nogle religiøse kort, som jeg havde fået i den lokale kirke, forstod jeg nogenlunde hvordan hans Søn, Jesus Kristus, så ud. Frelseren var skildret som en smuk mand med bølget, brunt hår, han havde store, strålende øjne. Han stod og pegede med en slank hånd på et grimt sår i sin side, som en fej romersk soldat havde tilføjet ham. Man kunne se hans glødende, røde, kærlige hjerte gennem hans hvide kappe.

Men hvordan fik jeg kontakt med Gud og Frelseren? Jeg var godt klar over, at min levevis ikke udgjorde de bedste betingelser for at komme dem nærmere. Jeg gjorde næsten alt det, som Herren specielt havde forbudt.

Årene gik og jeg blev gift med en dejlig kvinde, og vi fik ansvarsbevidste og kærlige børn. Vi var rigt velsignet med livets goder, og vi var sunde og raske. Men jeg gik mere og mere i rette med mig selv, på grund af det syndige liv jeg førte, og fordi jeg viste Herren så lidt taknemmelighed.

En aften kunne jeg ikke holde mine samvittighedskvaler ud længere. Jeg fandt et ensomt sted, hvor jeg kunne udøse mit hjerte for Herren. Jeg bønfaldt om tilgivelse og om vejledning til at få at vide, hvilken vej jeg skulle følge. Mit problem var, at jeg *vidste* hvilken vej jeg skulle følge, men jeg havde ikke styrke til at gå hele vejen.

Jeg havde nu og da forsøgt at gå ad dén vej. Jeg havde for eksempel læst i Bibelen, jeg bad på min egen facon, jeg undersøgte forskellige religioner og jeg havde ofte lyttet til en gruppe evangelietjenere, som forkyndte evangeliet på gadehjørnet.

Gruppelederen var meget oprigtig, han rådede mig til at komme til Jesus og tro på ham. „Du behøver ikke at gøre andet," sagde han. „Du vil blive frelst og renset fra alle dine synder ved hans blod."

Det forekom mig for let. Jeg syntes ikke at jeg kunne

Paul Mann

Jeg syntes ikke at jeg kunne komme frem for Herren, plettet af synd. Jeg forsøgte at ændre adfærd. Kort tid efter stødte jeg på Mormons Bog.

komme frem for Herren, plettet af synd. Jeg måtte først være fuldstændig ren og dernæst holde op med at synde. Og *det* var det svære ved det, for jeg vidste ikke hvordan jeg skulle gøre det.

Efter den nævnte bøn, forsøgte jeg ihærdigt på at blive „ven" med Gud. Da jeg havde læst om tiende i Malakias 3:8–10, begyndte jeg for eksempel at betale tiende af min indtægt til en hjælpeorganisation, som ikke tog sig nogen fortjeneste.

Jeg forsøgte at ændre adfærd. Jeg prøvede at være ærlig og at lade være med at lyve. Jeg forsøgte at holde op med at bande og begyndte at tale et pænt sprog. Og nogle usædvanlige hændelser fik mig til at leve sundere. Når jeg tog mig en genstand, begyndte alkoholen pludselig at smage som snavset vand. Når jeg drak kaffe, følte jeg mig dårlig. Jeg fik vrøvl med maven af te. Min trang til at ryge pibe forsvandt, da jeg havde en levende drøm om, hvordan den snavsede pibesauce løb ned gennem min hals og mit spiserør.

Efter disse hændelser stødte jeg tilfældigt på en Mormons Bog i et privat bibliotek. Jeg blev nysgerrig og begyndte at læse i den, og jeg syntes at den var meget spændende. Desværre var jeg ikke medlem af biblioteket, og kunne derfor ikke låne bogen med hjem.

Men det blev ikke min eneste kontakt med denne bog. To uger efter mødte jeg to unge mennesker, der talte med amerikansk accent. Den ene spurgte mig om jeg troede på Jesus Kristus. Jeg sagde nej, jeg tror ikke på at han lever, jeg *ved* det. Han tog en bog op af sin mappe og spurgte om jeg kunne tænke mig at læse den. Bogen var til min store overraskelse Mormons Bog!

Jeg tog bogen med mig hjem, hvor jeg blev tvunget til at gå i seng med en pludselig opstået influenza. Jeg benyttede tiden til at læse Mormons Bog. Da jeg kom til 2 Nephi, kapitel 31 og 32, fandt jeg netop det, jeg havde søgt efter så længe. Der lærte jeg at omvendelse og dåb er porten til den lige og snævre vej, jeg lærte om at holde budene og om, at vi kan få Helligånden som ledsager til at hjælpe os. Da jeg læste disse kapitler, vidste jeg at Mormons Bog var sand. Jeg vidste, at om det så var det sidste jeg gjorde i mit liv, så *måtte* jeg døbes. Men, tænkte jeg, hvis nu jeg dør af influenza, før jeg når at blive døbt? Hvis jeg nu skal dø, bestemte jeg, så må jeg hellere bede de unge mænd døbe mig i mit badekar derhjemme.

Jeg ledte ivrigt efter missionærernes adresse, men uden af finde den. Jeg vidste kun, at kirken havde en lille bygning et eller andet sted i nabolaget.

Jeg fik det hurtigt bedre og en smuk forårsmorgen forbavsede jeg to ældster ved at gå hen til dem med en Mormons Bog i hånden og bede dem om at døbe mig så hurtigt som muligt. Under dåbsinterviewet opdagede de, at jeg allerede imødekom alle betingelserne som at tro, omvende sig, betale tiende og holde visdomsordet.

Den 18. maj 1977 blev jeg døbt og medlem af Kristi sande kirke. I august samme år blev min kone også døbt, selv om hun i begyndelsen havde sine tvivl.

Min omvendelse og dåb var ikke en tilfældighed. Jeg ved helt sikkert at Herren førte mig til sin kirke. Og jeg ved at Mormons Bog var slutstenen i min omvendelse. Da jeg læste den, blev jeg ført til den lige og snævre sti, som jeg med glæde vandrer. ☐

Da jeg kom til 2 Nephi, kapitel 31 og 32, fandt jeg netop det, jeg havde søgt efter så længe. Da jeg læste disse kapitler, vidste jeg at Mormons Bog var sand. Jeg vidste, at om det så var det sidste jeg gjorde i mit liv, så måtte jeg døbes.

SPØRGSMÅL OG SVAR

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens holdning.

„Vi lærer, at åndeverdenen vil være et hvilested for de retfærdige. Men hvad med de følelsesmæssige sår, der for eksempel kan komme af at være mishandlet som barn – sår, som nogle mennesker må bære rundt på hele deres liv? Skal de stadigvæk kæmpe med dem efter døden?"

Professor i psykologi ved Brigham Young universitetet, Allen E. Bergin, er rådgiver i stavspræsidentskabet for BYUs 11. stav.

Her på jorden er der mange uskyldige mennesker, som har følelsesmæssige eller mentale problemer, som følge af en andens dårlige opførsel. Mentale eller følelsesmæssige problemer, der skyldes fysisk, følelsesmæssig eller seksuel mishandling i barndommen, kan udmærket sætte sig spor helt op i den voksne alder, specielt hvis det er én af forældrene, der har mishandlet barnet.

Der kan også være andre grunde til mentale eller følelsesmæssige sår. Videnskaben har opdaget, at mange psykologiske problemer skyldes biokemiske, skavanker i kroppen. Spædbørns medfødte afhængighed af narkotika og alkohol på grund af moderens afhængighed, er for eksempel et levende bevis på dette. Alvorlige handicaps og kronisk skizofreni (personlighedsspaltning) kan også være årsag til biokemiske forstyrrelser, der kan få vidtrækkende indvirkning på sind og legeme, og det er noget, som stort set ligger uden for menneskelig kontrol.

Vi lever i en falden verden, hvor miljø og biologi eller begge dele kan påvirke helbredet og normal adfærd. Ældste James E. Talmage har om dette sagt: „Til en vis grad arver børnene ved fødslen forældrenes gode og dårlige egenskaber; arvelighedens følger viser sig. Gode og onde tilbøjeligheder, velsignelser og forbandelser overføres fra slægt til slægt . . . Adams børns er naturlige arvinger til dette dødelige livs besværligheder; men gennem Kristi forsoning er de alle forløst fra den faldne tilstands forbandelser" (*Trosartiklerne*, s. 82).

Således må vi formode at de, der har følelsesmæssige sår, som de selv er uden skyld i, vil blive befriet for dem ved døden, på grund af forsoningen. Det er nødvendigt at blive befriet for den slags unormaliteter – hvad enten de skyldes biologiske eller miljømæssige forstyrrelser – for at kunne fortjene at indkomme i paradiset og nyde den fred og hvile, som hersker dér (se Mosiah 3:11; Alma 40:11–14).

Herren er selvfølgelig retfærdig. Han vil tage hensyn til den kendsgerning at nogle af hans børn er blevet gjort fortræd på grund af andres dårlige opførsel, og han vil ikke lade andres synder skade sine børn, udover det som hører til deres jordiske prøvestand.

Det betyder naturligvis ikke at de, som har evner til at ændre sig, bliver retfærdiggjorte, hvis de intet gør for at løse til de problemer som overgår dem, idet de mener, at de ikke skal stå til ansvar for deres handlinger. Vi ved at Herren ikke kan „se på synd med mindste eftergivenhed" (Alma 45:16).

Hvis et menneskes homosexuelle tilbøjeligheder skyldes en blanding af biologi og miljø, så forlanges det, ifølge evangeliet, at han eller hun udvikler selvdisciplin og gør sig store anstrengelser for at ændre sig. Det faktum at tidligere homosexuelle allerede har gjort det og opnået vellykkede ægteskaber og et godt familieliv, viser at folk *kan* overvinde den slags problemer og komme til at leve i overensstemmelse med evangeliets principper – selv om det kan være nok så vanskeligt for dem at gøre det.

De samme principper gælder en lang række andre problemer, blandt andet sex, narkotika og alkoholmisbrug, spiseproblemer og aggressioner. Selv om man ikke må forvente nogen permanent ændring fra den ene dag til den anden, så kan mange mennesker, som har følelsesmæssige eller mentale problemer, gøre betydelige fremskridt ved en kombination af åndelig vejledning, professionel rådgivning og ved egen indsats. Kun et menneske, med svære handicaps eller som er meget sindsforvirret, vil ikke være i stand til at gøre fremskridt.

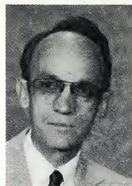
Det er også vigtigt, at vi passer på ikke at forveksle alvorlige, kliniske tilfælde med almindelig menneskelig

svaghed. Hvis vi ingen svagheder havde, så ville dette liv ikke være nogen prøve for os, og Guds frelsesplan ville ikke være noget værd. Herren har sagt: „Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge . . . thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem" (Ether 12:27).

Når vore ånder udsættes for tålmodighedsprøver – både gennem ydre og indre lidelse – bliver vi åndeligt stærke. Herren vil ikke *forårsage* at et barn misbruges, men Herren tillader at børn lider, når handlefriheden misbruges, for at bevare sine børns handlefrihed og ansvarlighed – uanset om det der sker skyldes deres egne eller andres handlinger.

Vi kan stadig selv gøre en hel del, for at overvinde virkningerne af de sår vi får i dette liv. Hvis vi kommer til Kristus og for eksempel prøver at tilgive dem, som har såret os, så kan vi, i det mindste til en vis grad, blive helbredt. Herren forventer naturligvis at vi lærer at tilgive dem, der har såret os. Når vi slipper af med hadets byrde, kan vi opnå styrke til at leve et værdigt liv, så vi på „den yderste dag . . . genindsættes i det gode" (Alma 41:3). □

Når nu Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke, hvad vil der så ske alle de gode mennesker, som har en anden tro?

George Lyman, biskop for 21. ward ved Salt Lake University.

Vor himmelske Fader har tilvejebragt en forunderlig frelsesplan, som er til stor gavn for alle gode mennesker. Desuden vil enhver få mulighed for at lære evangeliet at kende i dets fylde – enten i dette liv, i åndeverdenen eller i tusindårsriget – og vil kunne modtage og få gavn af frelsens ordinanser.

Hvis vi skal forstå, hvad der er sket, og hvad der vil ske gode mennesker, så må vi forstå frelsesplanen: Den førjordiske tilværelse, jordelivet, åndeverdenen, tusindårsriget og endelig Himmeriget.

Den førjordiske eksistens. Vi må forstå at alle mennesker, der kommer til denne jord, på en måde er gode. I det førjordiske liv, valgte de at følge Guds plan, og under krigen i Himlen, hvor en tredjedel af Himlens hærskarer blev kastet ud, tog de Guds parti (se Johannes Åbenbaring 12:1–10; L&P 29:36–37; Moses 4:1–4; Abraham 3:22–28).

De, som ikke blev kastet ud, blev lovet legemer og en chance for at komme her til jorden, hvor de frit kunne vælge mellem godt og ondt. De fik løfte om en forløser, som ville overvinde døden og bringe dem evangeliet, hvor igennem de kunne få guddommelige instruktioner, befalinger og ordinanser, som var beregnet på at hjælpe dem tilbage til Faderens nærhed. Til planen hørte at de ville blive født uskyldige og syndfri (se L&P 93:38; 20:71; 68:27) og at de ville få Kristi lys til at vejlede dem til sandhed og det større evangeliske lys (se Johannes 1:9; Moroni 7:16–18; L&P 84:45–46).

Jordelivet. Det er væsentligt at vide, at vor himmelske Fader velsignede os hver især rigt, da vi blev født. Vi fik et legeme og fik handlefrihed til at vælge mellem godt og ondt, vi fik Kristi lys til at vejlede os og 8 år i uskyldighed, før vi skal stå til regnskab for vore synder.

Jordelivet er i sig selv en utrolig gave. Selv om vi er underlagt smerter, sorger og død, så har vi her på jorden mulighed for at udvikle os åndeligt på nogle måder, som vi ikke kunne mens vi var hos vor Fader. Og skønt vi evner at synde, kan vi gennem Kristi forsoning overvinde synden og bevise, at vi er værdige til at leve på samme måde som vor himmelske Fader lever.

Derved får vi mulighed for at forme vores egen skæbne, men også til at skabe et problem for os selv. Intet urent kan indkomme i Guds rige (se Efeserne 5:5; Alma 7:21), og eftersom vi alle synder, så er vi afskåret fra vor himmelske Fader. Men vor Fader i Himlen har tilvejebragt en udvej, så vi kan vende tilbage til ham. Johannes skrev: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin

Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Johannes 3:16).

Ved Kristi forsoning blev det muligt for os at omvende os og få tilgivelse for vore synder, dersom vi udøver tro på ham. Når vi lader os døbe indgår vi pagt med ham, om at vi vil holde Guds bud. Denne pagt vil, sammen med vor omvendelse og trofasthed, berettige os til Helligåndens gave, hvorved vi kan udvikle os åndeligt og blive mere som Kristus. Efterhånden som vi udvikler os i evangeliet, vil vi blive tilbudt det evige ægteskabs ordinanse, hvorved vi kan få evigt liv sammen med vore kære i Guds nærhed.

Alle disse ordinanser administeres af en kærlig himmelsk Fader, gennem hans bemyndigede tjenere på jorden. Igennem dem – der har præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – åbenbares gudfrygtighedens kraft (se L&P 84:20–22). Gennem dem, leder Jesus Kristus sit værk til menneskehedens frelse. Gennem dem, vil hver eneste én af Guds sønner og døtre få mulighed for at acceptere eller afvise disse store gaver.

Nogle undrer sig måske over, hvordan dette er muligt, eftersom så mange gode mennesker har levet uden at have hørt om Kristus. Og hvad med børn der dør som små? Hvad sker der med dem?

Åndeverdenen. Den gode nyhed, som blev gengivet i denne uddeling gennem profeten Joseph Smith, er den frelsesplan, som gør det muligt for ethvert menneske at blive undervist i evangeliet – om ikke i dette liv, så i åndeverdenen. Jesus Kristus har ikke alene organiseret sin kirke og udvalgt missionærer til at undervise i evangeliet her på jorden, men han tilbragte også tre dage i åndeverdenen, hvor de afdødes ånder venter på opstandelsen. Dér organiserede han sit værk, så alle de døde kan høre evangeliet i dets fylde (se Johannes 5:25; 1 Peter 3:18–20, 4:6; Alma 40:11–14).

Frelseren har stillet frelsens ordinanser til rådighed for alle mennesker gennem tempelarbejde for de døde. De levende kan udføre stedfortrædende dåb, såvel som andre ordinanser, for de døde – og således kan vi gøre dåb for vore forfædre. Vi har fået løfte om, at alle vil høre evangeliet, og at alle vil få en chance for at få del i de frelsende ordinanser.

Vi ved således, at de gode mennesker, som levede her på jorden før Kristus, kan antage evangeliet i åndeverdenen, dersom de ikke har modtaget det her på jorden. På samme måde vil alle de gode mennesker, som har levet på jorden siden Frelserens tid, høre evangeliet forkyndt i dets helhed i åndeverdenen, og få mulighed for at modtage frelsens ordinanser, som udføres for dem af stedfortrædere her på jorden.

Opstandelsen og tusindårsriget. Opstandelsen vil for mange mennesker blive en glædens tid. Jesus Kristus har lovet, at de gode mennesker på jorden, vil opstå ved tusindårsrigets begyndelse, i de retfærdiges opstandelse (se Johannes 5:29). De, som har accepteret Kristus i dåben – personligt eller ved stedfortræder – og har holdt hans bud, vil opstå ved Frelserens andet komme, for at opleve hans genkomst (se 1 Korinter 15:22–23; Johannes Åbenbaring 20:4–6; L&P 76:50–70). Små børn, som er døde uden at blive døbt, vil også opstå på dette tidspunkt og arve evigt liv. De, som har afvist evangeliet i dette liv, men ellers har levet et godt og hæderligt liv, vil opstå kort efter tusindårsrigets begyndelse. Til dem hører blandt andet de sidste dages hellige, som ikke var tapre i Jesu vidnesbyrd, men som alligevel levede et rent og hæderligt liv (se Mosiah 15:24–25; Moroni 8:22; L&P 45:54; 76:71–79; 88:97–99). Satan vil være bundet i tusind år, og alle de mennesker, som lever i tusindårsriget, vil få vejledning af Jesus Kristus selv (se Johannes Åbenbaring 20:1–6; L&P 45:58–59).

Ved slutningen af tusindårsriget vil de uretfærdige opstå. I denne opstandelse opstår alle de ugudelige, som aldrig accepterede evangeliet og forblev i deres synder – de som kendte Guds bud, men ikke ville holde dem (se L&P 76:81–82; Mosiah 15:26). Til sidst opstår fortabelsens børn – dem der havde fuld kendskab til Herrens magt, men ikke ville have del i den og modarbejdede sandheden, syndede imod Helligåndens vidnesbyrd, fornægtede Guds kraft og sluttede sig til Satans. Det er de eneste, der for bestandigt vil blive forkastet, sammen med djævelen og hans engle (se L&P 76:31–43).

På dette tidspunkt vil Satan blive løst, og han vil samle de ugudelige sammen til krig mod de retfærdige før dommens dag (se Johannes Åbenbaring 20:7–9; L&P 88:110–16). Det forventes, at de gode mennesker så vil tilslutte sig Mikael i kampen mod Satan, og de vil sørge for at Gud til sidst sejrer over det onde. (I denne krig vil der ikke være mening i at sige „gode mennesker, der har

en anden tro", for til den tid vil alle mennesker klart have valgt enten at følge Kristus eller at være imod ham).

Dommedag og Himmerige. Hvad sker der med de gode mennesker på jorden, på den store dommens dag? Vi kan ikke forvente at alle medlemmerne af Herrens kirke til den tid vil komme i „Himmerige", mens alle de, der ikke tilhører kirken, vil komme i „helvede". Da Frelseren talte om livet efter den fysiske død, sagde han, at der er mange boliger i vor Faders hus, og at der er tre herlighedsgrader – celestial, terrestrial og telestial (solen, månen og stjernerne – se Johannes 14:2–3; 1 Korinter 15:41; L&P 76:96–98). Selv den laveste herlighedsgrad – det telestiale rige – „overgår al forstand" (L&P 76:89).

Herren har lovet, at alle mennesker vil blive dømt og modtage sin herlighedsgrad – hver efter sine gerninger og efter deres hjertes ønske og efter deres tro. De, som modtager det celestiale rige, vil nyde glæde af Faderens og Sønnens nærværelse (se L&P 76:62). De, som modtager det terrestriale rige vil nyde glæde af Sønnens nærværelse, og de, der modtager det telestiale rige, vil blive betjent af Helligånden og de engle som bliver kaldet til dette rige (se L&P 76:77–78, 86–88). Kun fortabelsens sønner vil ikke modtage nogen herlighedsgrad.

Frelsesplanen. Vi kan slet ikke forstå Guds og Jesu Kristi kærlighed – det ligger langt over vores fatteevne. Hvem ellers ville hjælpe og dømme os på en så storsindet, tålmodig og forstående måde? Frelsesplanen gælder for hvert eneste menneske, som har levet, som lever nu og som vil komme til at leve på denne jord. Den afviser ingen, på grund af stilling eller menneskelige forhold, og den giver ethvert menneske de fulde muligheder for at få del i de største rigdomme i Guds rige. Det gælder ikketroende som troende, såvel som dem der aldrig har hørt om Jesus Kristus. Den åbenbares klart og utvetydigt til menneskene efter metoder, der er fuldkommen gode. Den er som sådan en afspejling af den dybe kærlighed som Gud nærer til os.

Således som Nephi sagde: Gud Herren „gør det, som er godt blandt menneskene, og han gør intet, uden at det står tydeligt for dem; og han indbyder alle til at komme til sig og få del i hans godhed, og han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde, og han ihukommer folkene, thi alle er lige for Gud, både jøde og ikke-jøde" (2 Nephi 26:33). ☐

BØRN

HÅNDBOG FOR FAMILIER

Kunst og kultur er et fundamentalt menneskeligt behov i vort liv. En familie som ihærdigt forsøger at nyde kunst, vil berige familielivet. Kunst kan inspirere, belære og ophøje på samme tid.

Det er forskelligt, hvilke kunstarter der falder naturligt for forskellige mennesker, derfor må børn have chancen for at opdage, hvad der tiltaler dem mest – om det er litteratur, musik, malerkunst, skulptur, drama eller dans. En af vore fundamentale lærdomme er, at ingen af os har fået *enhver* gave (se L&P 46:11). Rytmesans, evnen til at holde tonen, evnen til at klare det høje C, talegaver, fysisk balance og ynde – er altsammen gaver. Skønt ingen af os har alle gaverne, så har vi hver især nogle gaver som vi kan udvikle. „Alle Guds sønner og døtre har fået talenter" skrev præsident Joseph F. Smith. (*Juvenile Instructor*, november 1903, s. 689).

Eftersom alle børn har talent for at skabe noget, så vil vi gerne hjælpe vore børn til et ønske om at give udtryk for deres skaberevner på deres egen måde. Når vi opmuntrer vores børn til at beskrive, hvad de ser og føler ved at skrive, gennem musik, kunst og dans, så hjælper vi dem til at lære sig selv at kende. De kan også lære om deres kulturarv, når de opmuntres til at sætte sig ind i deres kulturhistorie, musik og dans.

Når vi kender det enkelte barns evner og muligheder, så kan vi give dem mulighed for at udvikle sig på hvert enkelt område. Ethvert barn har sine personlige talenter. Der er ikke noget, der er så ødelæggende for et barns frie udvikling af kreativitet, som forældres forventninger om at *alle* børn i familien har de samme talenter og vil give udtryk for dem på samme måde. Forældre kan hjælpe det enkelte barn med at få øje på sine specielle talenter. Derpå kan man søge muligheden for at udvikle hvert enkelt talent.

Det kræver ofte ofre og øvelse. Men hver gang børn giver udtryk for deres talenter, så øger de deres evner til at gøre det, og den selvdisciplin, som børn på den måde opnår, vil påvirke alle andre områder af deres liv.

Steve Bunderson

] OG KUNST

Forældre kan hjælpe det enkelte barn med at få øje på sine specielle talenter, hvad enten det er indenfor litteratur, musik, skuespil, dans eller billedkunst. Den selvdisciplin, de opnår ved at udvikle et talent, vil påvirke alle andre områder af deres liv.

LITTERATUR

Der er ikke så mange mennesker der læser så meget mere, som folk gjorde tidligere. Vi kan ikke forvente, at vore børn på en eller anden måde selv begynder at nyde at læse. Vi er nødt til at hjælpe dem til at opøve, gode læsevaner, allerede mens de er små. Vi kan sidde med et lille barn på skødet og læse højt for det, endnu før det selv er i stand til at holde en bog eller vende en side. På den måde lærer barnet ordlyde, verserytmer og en histories gang. Det vil også stimulere dets interesse for at fatte nye ideer.

Når vi læser for børn, hjælper vi dem også til bedre at holde opmærksomheden fanget, det udvider deres ordforråd og de lærer at elske god litteratur. Sådanne fælles oplevelser knytter stærke forhold mellem forældre og børn, og det hjælper børnene til at lære om moralværdier og almindelig fornuft, samtidig med at de opnår en sund dømmekraft.

Højtlæsning for børn er desuden morsomt, det hjælper også børnene til at opbygge både selvtillid og tillid til deres evner. Drama og poesi er især effektivt. En familie bruger at indlede og slutte deres familieaftener med at skiftes til at læse et mindeværdigt stykke fra litteraturen og fortælle, hvorfor de netop holder af dette stykke.

„God læsning begynder ved sengekanten hos jeres små børn," har ældste Marvin J. Ashton fra de Tolv Apostles Kvorum engang sagt til forældre. „Hav aldrig for travlt til at læse gode godnathistorier ved dagens slutning. Udvælg fra den klassiske børnelitteratur opløftende historier, der kan opbygge ædle tanker hos de små . . . Overvej forskellen mellem børn, som puttes og kæles for af forældrene ved sengetid, mens de lytter til historier fra gode bøger og derefter knæler ved sengen i bøn, i sammenligning med dem, som går i seng, efter at de har set et voldsomt tv-program" (Den danske Stjerne, april 1978, s. 111).

Børn bør opmuntres til at skrive, mens de er ret små. Den mest naturlige måde at gøre dette på er måske at skrive mindebog eller sende breve til familie og venner. Evnen til at skrive vil, ligesom andre talenter, udvikles og blive bedre med øvelsen. Hvis dine børn endnu ikke kan skrive – også hvis de kan – så prøv at sætte dig ved siden af dem og fortæl en historie, lad derpå hvert barn digte videre på historien. Du vil blive overrasket over, hvor kreative dine børn kan være!

MUSIK

Musik er et internationalt sprog. God musik giver en varm stemning og motiverer til selv at utrykke sig, hvilket samler folk. Det samme sker i familien – god musik kan forene os i fælles harmoni. Den kan angive stemningen i forbindelse med forskellige familieoplevelser. Familieaftener og studium af evangeliet beriges når det ledsages med god musik, og man kan appellere til Åndens tilstedeværelse, dersom man synger en salme før familiebønnen.

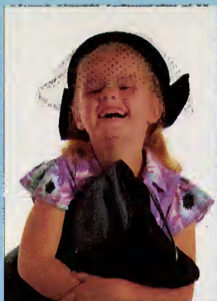
Giv jer tid til at lægge mærke til, hvilken musik jeres familie lytter til. Det er et godt grundlag for en samtale om værdien i at variere musikken. Fremfor at prøve på at overtale børnene til ikke at høre rockmusik bør I tænke over, hvordan I kan nærme jer problemet på en positiv måde. Sæt jer ned sammen med dem, og skriv en liste over de forskellige slags musik der findes, og tal om hvor tit de forskellige i familien lytter til hver deres slags musik. Foreslå børnene i et par uger at lytte til en anden slags musik, end den de sædvanligvis lytter til.

De fleste børn elsker at synge, især hvis man har sunget for dem fra de var helt små. Man kan også udtykke sig musikalsk ved at lytte til musik eller selv spille et instrument.

Børn, der er opdraget i hjem, hvor deres far og mor sætter pris på god musik, vil selv være tilbøjelige til at nyde god musik.

Tokio Onogi

Hjemmet er det bedste sted for børnene at lære, hvordan de bringer skønhed ind i deres liv.

BILLEDKUNST

Vore kirkeledere har ofte rådet os til at skabe os smukke omgivelser. Det kan vi blandt andet gøre ved at hænge smukke billeder, reproduktioner eller malerier op på væggene i vort hjem. Vi kan også lade vort hjem afspejle evangeliets lærdomme ved at hænge fotografier op af vores familie, billeder af templer og profeter samt malerier af Frelseren. Evangelisk kunst lærer os på en yderst kraftfuld vis om ideer og følelser og minder os dagligt om de evige principper.

Børn kan være med til at gøre vores omgivelser smukke ved selv at tegne og hænge deres tegninger op.

Lige så snart børn kan holde en blyant, en kuglepen eller en farve i hånden, vil de blive betaget af farverne og det, som de kan frembringe på papiret. Hvis børn bliver stimuleret og opmuntret, vil de næsten allesammen kunne tegne eller male noget pænt af verden, som de ser den.

SKUESPIL OG DANS

Man finder musik, dans og skuespil i alle kulturer. Mange kommuner har nogle fortrinlige tilbud om at spille eller se skuespil i skoler, eller teatre. Børnene og deres forældre vil ofte opdage, at det er en langt større oplevelse at overvære levende teater, fremfor at se en film. TV frembyder måske også gode muligheder for, at familien sammen kan nyde skuespil, ballet og opera, som de bagefter kan tale om.

Børn elsker at klæde sig ud og lege, når de har mulighed for det. Man kan animere til dette ved at hjælpe dem med, til familieaftener, at spille historier, der handler om evangeliet. Børn kan også udtrykke sig gennem dans til god musik.

Kunst og evangeliet

Mange ting, som ikke er det værdigt, er blevet kaldt *kunst*. Hvordan kan en familie vide om noget er god eller dårlig kunst? Dårlig „kunst" vil måske ikke omgående være anstødende. Det sker måske først, når man kigger nærmere på budskabet og ser, hvor meget det går imod evangeliet. Vi ville gøre klogt i at opstille en målestok, hvorved vi kan vurdere kunst udfra et evangelisk standpunkt.

Kunst kan udtrykke tro og håb. Det kan også animere til synd og fortvivlelse. Det kan forherlige Gud eller det kan forsøge at erstatte ham. Hvis vi ikke uddanner os selv og vores børn om forskellige kulturformer og kunstarter, så vil vi ikke alene blive dårlige til at *udtrykke* os kunstnerisk, men vi vil heller ikke evne at *værdsætte* kunst. Vores evne til at skelne mellem moral og umoral – det veludførte og det dårligt udførte – vil enten blive bedre eller forringes.

Lær at sætte pris på kunst og kultur

Find, ved et familierådsmøde, ud af, hvordan I derhjemme kan opmuntre jeres børn til at sætte pris på kunst og kultur, og give udtryk for disse ting. Hjemmet er det bedste sted for børnene at lære, hvordan de bringer skønhed ind i deres liv.

Jo mere de tænker på at påskønne kunst, jo oftere vil de gøre det. Jo oftere de gør det, jo bedre vil de blive til det. Det eneste der kræves er tid, materialer og opmuntring til at udtrykke sig og på tilfredsstillende vis at anvende de talenter, de har bragt med sig, da de kom til verden. □

EN BEDRE TILVÆRELSE

Sandra Williams

På en fugtig og varm morgen i Thailand, knælede den netop ordinerede ældste ned på en gammel avis, for at beskytte sine knæ mod det rå cementgulv i den lille hytte. Han var iført en hvid skjorte, som han havde fået af en anden, et gammelt slips og sandaler på fødderne. Han brød ærbødigt brødet og velsignede det. Thach Khuong var ikke kun taknemmelig for muligheden for at kunne deltage i nadveren, men også fordi han havde livet i behold. Han havde for nylig ført sin familie gennem det faretruende, krigshærgede Vietnam og Cambodia til den forjættede frihed og sikkerhed i en af de Forenede Nationers flygtningelejre i Panat Nikom, Thailand.

Straks da bror Thach ankom til lejren, overraskede han kirkens velfærdsmissionær, Elyce Jones, ved at give hende hånden i stedet for at gøre det traditionelle cambodianske buk til hilsen. Han fortalte hende, at han var medlem af kirken og havde det Aronske Præstedømme. Det var en nyhed der blev budt velkommen. Velfærdsmissionærerne havde fået til opgave at undervise flygtningene i vestlig kultur og engelsk, men det var imod de Forenede Nationers politik at undervise i evangeliet. *Flygtninge*, der var medlemmer af kirken og havde den rette myndighed, havde lov til at varetage kirkens interesser, blandt andet afholde søndagsmøder.

Med bror Thach's nyhed, kontaktede søster Jones og andre velfærdsmissionærer ældste Marion D. Hanks, fra de Halvfjerds' Første Kvorum, som dengang var le-

Welden Andersen

Isoleret fra kirken i 10 år bevarede en sidste dages hellig fra Sydvietnam sin tro trods national uro og tab af sit fædreland.

der for det sydøstlige Asien, og oplyste ham om, at der var ankommet et medlem af det Aronske Præstedømme til lejren. Efter et personligt interview ordinerede ældste Hanks bror Thach Khuong til ældste. „Bror Thach var det første medlem af præstedømmet i lejren," siger søster Jones. „Da han var ordineret, fik vi lov at holde møder om søndagen."

Klarede sig ved skriftens ord

Bror Thach havde tilsluttet sig kirken i 1971, da han var indkaldt i det sydvietnamesiske luftværn, som blev trænet i USA. Han var blevet venner med sidste dages hellige, kom til kirkens møder, fik missionærlektierne og blev døbt. Da han kom tilbage til Vietnam 9 måneder senere, blev hans mappe med hans hellige skrifter stjålet fra ham. På det tidspunkt vidste han ikke om kirken fandtes i Vietnam, selv om der faktisk var en gren i hovedstaden. Men han modtog et års gaveabbonement på *Ensign* – som er kirkens blad på engelsk. Han læste de tolv numre, han havde, om og om igen, og de gav ham tilstrækkelig åndelig støtte gennem de næste 10 år. Da regeringen blev udskiftet i Vietnam og alle trykte materialer på fremmede sprog var under mistanke, blev de eksemplarer, han havde af *Ensign*, ham endnu kærere, og de måtte skjules for være i sikkerhed.

Da Thach forlod Vietnam og ankom til flygtningelejren, skrev han til *Ensign*, og bad dem sende hans brev videre til hans sidste dages hellige ven i USA. Man

Thach Khuong er blot en af de tusinder af flygtninge fra Vietnam, Cambodia og Laos, som har forsøgt at slippe bort fra Indokina for at få en bedre tilværelse. Det mislykkes for mange. Mange dør.

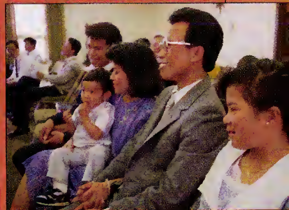

Welden Andersen

Tusinder af kilometer borte fra deres krigshærgede fædreland, nyder Thach Khoung og hans familie nu deres mulighed for at leve og arbejde, og for at dyrke Herren i fred og tryghed.

opsporede vennen, som begyndte at korrespondere med bror Thach og senere sørgede han for bror Thach's immigration til USA.

Thach Khuong er kun én af de tusinder af flygtninge fra Vietnam, Cambodia og Laos, som forsøger at slippe ud af Indokina for at få en bedre tilværelse. Det mislykkes for mange. Mange omkommer.

Mange af dem betaler store summer for at blive transporteret bort i små, overfyldte både, ofte i meget dårlig stand, i håb om at en venlig besætning på et skib vil redde dem før de omkommer i havets storme, bliver overfaldet af sørøvere eller dør af sult eller af tørst.

Andre, som nu bror Thach, risikerer at blive taget til fange eller dø undervejs på deres rejse fra Sydvietnam gennem det nordlige Cambodia til det neutrale Thailand. Bror Thach flygtede sammen med sin kone, Minhdan, deres tre-årige datter Minhvan og en otteårig nevø, Thanha. Bror Thach fortæller: „Thanhas far havde ikke penge nok til at han selv, hans kone og deres seks børn kunne forlade Vietnam. Han bad mig om at tage drengen med. Selv om det betød at de måtte sige farvel til deres ældste søn, så syntes han og hans kone, at i det mindste et af deres børn skulle have en chance for at opnå frihed."

Turen gennem Cambodia var arrangeret af en guide, som forlangte halvanden *taels* guld af bror Thach – omtrent hvad han var halvandet år om at tjene. Bror Thach arbejdede hårdt for at spare pengene sammen, og han gjorde det i al hemmelighed for at myndighederne ikke skulle fatte mistanke. I marts 1981, da familien havde fået solgt deres fattige ejendele til slægtninge og venner, var de omsider parate til at tage afsted sammen med en anden gruppe, idet de bad til at deres eventyr måtte lykkes dem.

Bønnerne blev besvaret

Bror Thach ved, at deres bønner blev besvaret. Selv om han og hans kone var vietnamesiske statsborgere, stammer de fra cambodianere og foregav at være cambodianere på hele deres rejse. „Vi var ikke altid lige heldige," mindes han. „Min kone var for eksempel klædt som de cambodianske kvinder, men en dag blev hun spurgt hvorfor hendes sarong lignede en fra Vietnam og ikke en fra Cambodia. Selv om disse to lande gennem to århundreder har haft samme kulturelle baggrund, er der forskel på den måde, hvorpå kvinderne bærer deres sarong. Vi kom med nogle undskyldninger, og fik lov til at gå."

Flere gange blev de stoppet af soldater, men hver gang skete der et lille mirakel, og de kunne frit fortsætte deres rejse. „Engang blev vi stoppet ved en kontrolpost, hvor to soldater stod vagt," siger bror Thach. Den ene af dem var fra Cambodia og den anden fra Vietnam. „Af en eller anden grund vendte den vietnamesiske soldat sig om, uden at tale til os. Cambodianeren bad om at se vores papirer. Jeg besluttede mig til at fortælle ham sandheden – hvor vi var fra, og hvor vi skulle hen. Han lod os gå. Jeg er sikker på at vi var blevet tilbageholdt, dersom det havde været vietnameseren der udspurgte os."

Familien undslap også andre farer, som de kunne være kommet ud for – overfald af røvere eller at blive indblandet i millitære skærmysler – når de skulle rejse med overfyldte, fremmede busser, afsted på cykler, med oksetrukne vogne og med tog, for at komme til Batdambang, syd for grænsen mellem Cambodia og Thailand.

Det tog, de kørte med, måtte ofte stoppe, når skinnerne skulle repareres, fordi de var ødelagt af landminer. Bror Thach forklarer: „Når sporet skulle ryddes for miner, der ikke var eksploderet, måtte togpersonalet koble lokomotivet fra passagervognene og bruge det til at skubbe en tungt lastet godsvogn foran sig. Derpå kunne de reparere skinnerne. Det tog så lang tid hver gang, at alle vi togpassagerer var bange for, at vi skulle strande der uden mad."

Bror Thach siger, at under en sådan reparation „forlod jeg toget og bad Herren om hjælp til at kunne finde mad til min familie. De havde ikke fået fast føde i nogen tid. Da jeg havde gået omtrent to kilometer, kom jeg til en landsby. Jeg gik ind i et hus i udkanten af byen og spurgte en kvinde, om jeg kunne købe noget mad af hende. Hun kogte en gryde ris, pakkede det ind i bananblade, kom et drys salt på, og gav mig det." Han betalte hende og tog risen med til sin kone og de to sultne børn, men glemte ikke at takke Herren.

Endelig ankom familien til flygtningelejren i Batdambang, men bror Thach forlangte at blive overflyttet til flygtningelejren i Panat Nikom i Thailand, fordi den første lejr lå i Cambodia. De ankom til Thailand i maj, to måneder efter at de havde forladt Vietnam. Fra Thailand tog de til USA, hvor Minhdan Thach blev døbt. Hun er nu hjælpeforeningspræsidentinde i Taylorsville 40. gren (for vietnamesere), i Taylorsville stav, Utah. Bror Thach er andenrådgiver i grenspræsidentskabet, og arbejder nu med elektroniske undersøgelser for et ingeniør- og forskningscenter, der har sin fabrik og sine kontorer i Utah. ☐

SVARET FANDTES

Paula Miner

I 13 år var jeg en hengiven kristen, der var „født påny", og en lige så glødende anti-mormon. Jeg deltog i et organiseret evangelisk program, hvor jeg talte med mennesker i stormagasiner, parker og i deres hjem, i mit forsøg på at lade dem få del i „evangeliets glade budskab".

Mange af de mennesker, jeg mødte under min forkyndelse, var sidste dages hellige. Jeg benyttede enhver anledning til at fortælle dem, at deres kirke ikke var fra Gud, men var en sekt der var inspireret af Satan. Jeg var godt inde i den litteratur der er skrevet imod kirken, og mit hjerte blødte for disse „vildledte mormoner". De gik rundt og forsøgte at „arbejde" sig ind i Himlen, og troede på det, som en selvbestaltet profet, ved navn Joseph Smith, havde sagt.

Jeg fortalte dem gang på gang, at deres gerninger ikke talte. Kun de mennesker, som lukker Jesus ind i deres hjerte, vil komme i Himlen, sagde jeg. Alle andre, gode eller onde, vil lide en fælles skæbne og blive evigt adskilt fra Gud.

„Hvad med dem, der aldrig har hørt om Jesus?" blev jeg altid spurgt. Jeg kunne ikke svare på det, så jeg ignorerede lige så stille deres spørgsmål.

Efter en skilsmisse, som tog meget hårdt på mig, holdt jeg op med at gå i kirke, og selv om jeg stadig troede på Gud og elskede ham, så besluttede jeg mig at skrinlægge den åndelige side af mit liv for en tid. Jeg giftede mig med en passiv sidste dages hellig, som ikke desto mindre havde et urokkeligt vidnesbyrd. Vi talte sjældent om religion, men når emnet kom på bane, forsøgte jeg til ingen nytte at påvise, at han tog fejl i sin tro. Han lyttede lige så stille, men bevarede sit vidnesbyrd. Men så – under en krise i familien – begyndte jeg at ændre sindelag.

Min svigerfar blev meget syg af kræft, og da døden nærmede sig, følte han trang til at fortælle sine børn om kirkens store betydning. Der var noget i hans vidnesbyrd som rørte mit hjerte, og jeg besluttede mig til selv at finde ud af sandheden om denne kirke. Jeg begyndte at krydshenvise skriftsteder, og opdagede til min overraskelse, at der ingen uoverensstemmelser var mellem Bibelen og Mormons Bog. Bibelen var for mig Guds kostbareste ord. Jeg havde en urokkelig tro på den. Mon Mormons lære kunne bevises gennem Bibelen? Jeg satte mig for at finde ud af det.

Jeg gennemgik min mands kirkebøger, og kom til *Et stort og forunderligt værk* af ældste LeGrand Richards. Jeg læste den, og jeg følte det som om den var skrevet til mig. Jeg fandt nogle skriftsteder i Det Nye Testamente om dåb for de døde og om Kristi mission, lige før hans opstandelse. Jeg bemærkede Jesu ord til Maria Magdalene ved den tomme grav: „Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader" (Johannes 20:17). Var han ikke vendt tilbage til sin Fader straks efter sin død? Men jeg havde jo benyttet hans ord til røveren på korset: „I dag skal du være med mig i Paradis" (Lukas 23:43) som bevis på, at man kunne omvende sig på dødslejet! Jeg havde læst disse skriftsteder utallige gange før, men jeg havde aldrig rigtigt forstået dem. Nu indså jeg, at jeg havde taget fejl med hensyn til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Alt imens jeg studerede og bad, begyndte jeg at finde svarene til de spørgsmål, som jeg lige så stille havde skubbet tilside. Til sidst vidste jeg at denne kirke var Frelserens kirke, og at dens lære var hans lære.

Jeg blev døbt i 1984. Jeg er taknemmelig, fordi Herren ventede så tålmodigt på det øjeblik, hvor mit hjerte åbnede sig, så hans Ånd kunne føre mig til sandheden. □

Paula Miner bor i Monrovis østre ward, Arcadia stav i Californien.

„I DAG SKAL DU VÆRE MED MIG I PARADIS" (LUKAS 23:43).

„RØR IKKE VED MIG; JEG ER JO ENDNU IKKE FARET OP TIL MIN FADER" (JOHANNES 20:17).

SVARET FANDTES

Maleri af Harry Anderson – fotograferet af Steve Bunderson

BØRNESTJERNEN

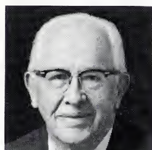
ISBN 0107-2145

Oktober 1988

BØN

Præsident Ezra Taft Benson:

„Til den opvoksende generation ... Jeg råder jer med Jesu Kristi ord til at ,våge og bede, så I ikke falder i fristelse; thi Satan begærer jer ...'" (3 Nephi 18:18).

Hvis I oprigtigt vil søge vejledning fra jeres himmelske Fader, morgen og aften, vil I modtage den styrke, der kan afvise enhver fristelse.

Når I beder – når I taler med jeres himmelske Fader – taler I så virkelig ud om jeres problemer med ham? Lader I ham kende jeres følelser, jeres tvivl, jeres usikkerhed, jeres glæde, jeres inderste ønsker – eller er bøn blot noget vanemæssigt, der udtrykker de samme gamle ord og fraser? Overvejer I virkelig det, som I vil sige? Giver I jer tid til at lytte til de tilskyndelser, som kommer fra Ånden? Svar på bønner kommer ofte som en sagte stemme og opfattes af jeres allerinderste følelser. Jeg vil gerne sige jer, at I kan komme til at kende Guds vilje med hensyn til jer selv, hvis I vil tage jer tid til at bede og til at lytte" (Den danske Stjerne, april 1978, s. 47, 48).

Ældste Boyd K. Packer,
De Tolvs Råd:

„Unge mennesker, det er jer, som skal lede kirken i morgen, i overmorgen eller dagen derpå.

Hav altid en bøn i jeres hjerte. Læg jer altid til at sove med en bøn i tankerne.

Hvis I ved, hvordan I skal bede og lytte åndeligt, kan I gå gennem livet gennem klart vejr, gennem storme, krige, fred og klare jer godt" (Den danske Stjerne, maj 1980, s. 34–35).

Præsident Thomas S. Monson,
Det Første Præsidentskab:

„Lad mig komme med dette særlige forslag: Søg himmelsk vejledning for én dag ad gangen ... vi kan allesammen være sandfærdige en enkelt dag – og ligeledes den næste dag. Opskriften virker. I kan bevise det ved at prøve det selv. Den hjælp I har brug for kommer måske ikke, som I ønsker det, men den vil komme. Når vi husker på, at vi hver især bogstaveligt er Guds børn, så vil vi ikke finde det svært at nærme os ham" (The *New Era*, juli 1980, s. 17).

Ældste Charles A. Didier,
de Halvfjerds' Første Kvorum:

„Somme tider tænker jeg på, at bønnen kan sammenlignes med at trække et vækkeur op. Den er nøglen til kommunikation med vor himmelske Fader. Og ligesom et vækkeur ikke vil ringe, medmindre fjederen er trukket op, så vil man heller ikke være i harmoni med Herren, hvis ikke man bruger bønnens nøgle. Når man gør dette, vil man blive mindet om, at man er Guds barn, at han lytter til vore bønner og kender vore ønsker om at være lydige" (Den danske Stjerne, juni 1982. „Børnestjernen", s. 2). □

Steve Bunderson

Diane Pierce

EN TROENS STEN

Paul R. Gentry

Da jeg var dreng og gik i Primary, troede jeg på alt, hvad min primarylærer sagde. En sommerdag lærte hun os om bøn: „Husk, hvis I har brug for vor himmelske Faders hjælp, så skal I bare bede til ham. Han vil altid svare." Da jeg hoppede afsted hjemad, tænkte jeg kun på at komme hjem og spille bold med mine brødre, lidet anende, at jeg den næste dag ville komme til at sætte min lærers ord på prøve.

Den næste morgen skinnede solen på sandklitterne og de stenklædte bakker omkring vores by. Denne varme og gode dag drog min legekammerat Eva og jeg afsted på et af vores eventyr. Vi proppede nogle små, skarpe fiskekroge, to spoler garn og vores madpakker ned i en pose og skyndte os afsted ud til fiskedammen.

Endelig nåede vi derud. Vi stod stille et øjeblik og kiggede på dammen og piletræerne rundt om den. Vi forestillede os, at det var et stort hav, der lå foran os og at vi var kommet for at begrave en stjålen skat.

Så satte vi os ned, tog skoene af og daskede dovent vores støvede fødder i det kølige vand. Vi bandt fiskekrogene på garnet og drømte om, at fange en stor fisk. Så kom vi i tanke om, at vi havde glemt at tage madding med. Vi kunne ikke drømme om at tage noget af vores madpakker, så vores hjemmelavede line hang løst i vandet og vores begejstring dalede lige så hurtigt som de tomme kroge.

Vi fandt hurtigt på noget nyt at være optaget af denne formiddag. Tæt på dammen lå en sandklit. Den ene side af klitten var fin og glat, men den anden side gik stejlt nedad og dannede en formation, så højt som et hus. Ved foden af klitten lå en bunke skarpe sandsten. Vi begyndte at klatre op ad den glatte side, idet vi legede, at vi var verdens dygtigste og modigste bjergbestigere, som var på vej over det højeste bjerg.

På vores klatretur opad fik vi øje på en gammel træstolpe, som stod på toppen af klitten.

„Skal vi se hvem der kommer først op til den stolpe?" råbte Eva.

Vi spænede op ad klitten og sank sank engang imellem dybt ned i det bløde, varme sand. Vi efterlod små lavineskred bag os, og vi kunne høre, hvordan de ramte stenene nedenunder klitten. Jeg kravlede afsted så hurtigt jeg kunne for at nå op til stolpen – men jeg var ikke klar over, at jeg klatrede alene. Da jeg, lykkelig og glad over min sejr, var nået op til toppen, vendte jeg mig med et smil for at sige noget til Eva. Men hun var der ikke! Mens vi klatrede afsted, havde hun ikke taget sig i agt for hvor hun gik og var løbet ud i noget dybt sand. Ude af stand til at løfte fødderne gik der panik i hende og hun begyndte at svinge vildt med armene, hvorpå hun gled bagover ud imod kanten af klitten.

Eva var rædselsslagen og tårerne løb hende ned ad kinderne. Jeg råbte at hun skulle vende sig om og gå ned ad klitten på den sikre side. Men hun snøftede kun til svar: „Hjælp mig!" Vi vidste begge to, at hvis jeg gik helt hen til hende, så ville sandet foran mig flytte sig og skubbe hende ud over kanten. Hun råbte desperat igen: „Hjælp mig!"

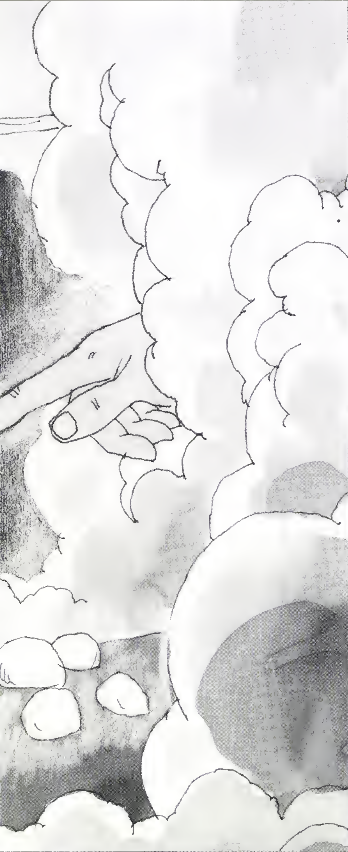
Pludselig kom jeg i tanke om min primarylærers ord dagen før, og jeg bad af alle kræfter. Eva holdt op med at skride ud. Hun fik fast grund under fødderne. Jeg gik forsigtigt en anden vej ned til hende, og hjalp hende med at vende sig omkring. Da hun nu var kommet i sikkerhed, rakte jeg hånden ud for at undersøge, hvad der havde standset hendes glidetur, og jeg samlede en sten op, der ikke var større end min håndflade. På en eller anden måde havde denne hårde sandsten forhindret Eva i at falde. Jeg lagde stenen i min lomme, hvorpå vi tog hjem. Vi skulle ikke mere på eventyr den dag.

Da jeg kom hjem lagde jeg stenen på en hylde i mit værelse til minde om min primarylærers ord: „Hvis I får brug for vor himmelske Faders hjælp, så skal I bare bede til ham. Han vil altid svare." □

Paul Mann

JAREDS BROR

Fortalt af Tricia Ann Williams

Jared og hans bror boede i Babel. Fordi de fleste folk i Babel var ugudelige, straffede Herren dem så de ikke kunne forstå hinanden, når de talte.

Men Jared, hans bror, deres familie og venner var ikke ugudelige. De elskede Herren og adlød ham. Herren sagde til Jareds bror, at han ville lede dem til et forjættet land.

De byggede otte både til deres rejse. Det var meget mørkt inde i bådene, så Jareds bror hentede seksten hvide sten oppe på toppen af et bjerg og bad Herren røre ved dem med sin finger, så de kunne lyse. Jareds bror havde en meget stor tror, og derfor så han Herren Jesus Kristus, da Herren rørte ved stenene.

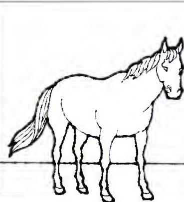
Jareds bror anbragte to lysende sten i hver båd. På den måde havde de lys, mens de sejlede over havet til det forjættede land (Ether 1–3, 6).

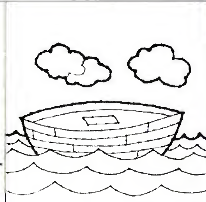
Tegn en cirkel omkring det rette svar på hvert spørgsmål, og farvelæg så alle billederne.

1. Hvordan kom Jared og hans folk til det forjættede land?

med flyvemaskine	ridende på heste	med både

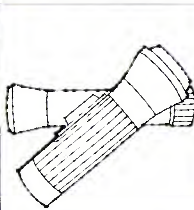

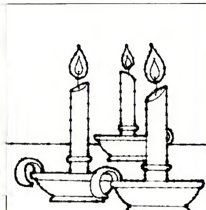

2. Hvad brugte Jareds bror som lys?

lommelygter	hvide sten	stearinlys

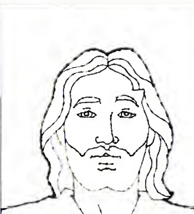

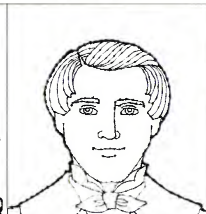

3. Hvem var det Jareds bror så, på grund af sin store tro?

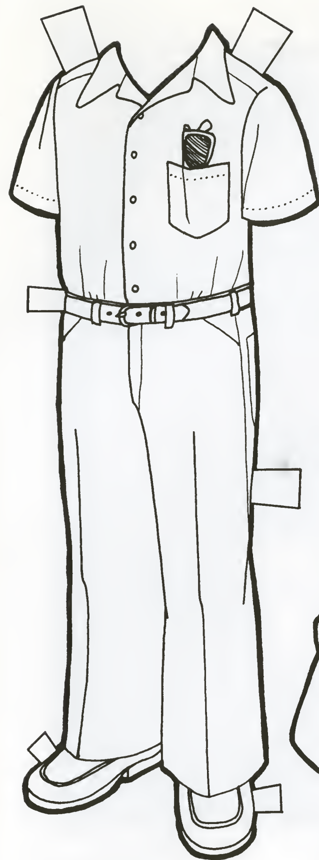
Jesus Kristus	en lille pige	Joseph Smith

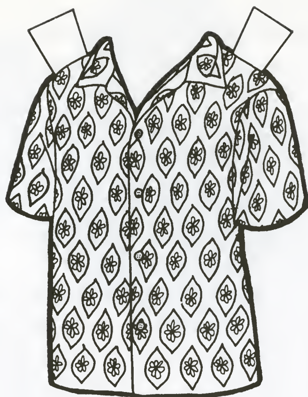

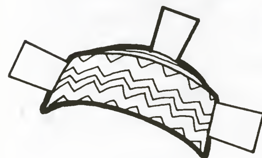
Robin Officer

PÅKLÆDNINGS-
DUKKE

June Anne Olsen

EN DRENG FRA NIGERIA

PROFETEN ELIAS' ÅND

En døende mands anmodning blev indledningen til, at en familie gennemgik to kontinenter og fire århundreders optegnelser.

Luis Roberto Derteano

Som præsident for Barquisimeto distriktet (Venezuela), må jeg til stadighed opfordre medlemmerne til at engagere sig i slægtshistoriske undersøgelser. Jeg var selv travlt beskæftiget med arbejdet, men jeg gik i stå, fordi nogle af optegnelserne over mine forældre og bedsteforældre befandt sig i mit fædreland, Peru. Jeg

R.T. BARRETT

I 30 år undersøgte og indsamlede han oplysninger om sin familie, i håb om at han en dag ville forstå grunden til det hele.

forsøgte ihærdigt at få oplysninger fra mine slægtninge dér, men fordi de ikke var medlemmer af kirken, var de ikke særlig ivrige efter at hjælpe mig. Mit største problem var, at mine forfædre oprindeligt kom fra Europa. Jeg havde ingen penge at rejse til Europa for, og desuden vidste jeg ikke helt, hvilket område mine forfædre kom fra.

Tiden gik og mit arbejde førte mig til en anden by – Valencia. Det var på et tidspunkt, hvor jeg blev virkelig prøvet, ikke kun med hensyn til mit vidnesbyrd om kirken, men også på andre områder. I Valencia hørte jeg om en forfatter – Kepa De Derteano y Basterra – hans efternavn var det samme som mit. Et af de lokale medlemmer, Bob Steelhart, tilbød at hjælpe mig med at finde forfatteren, som vi fandt frem til ved at kigge de mange bøger igennem, som Derteano havde udgivet. Vort første besøg hos Derteano var ikke særlig vellykket. Han var ude sammen med sin kone. Men datteren foreslog os at komme igen senere på aftenen.

Da vi kom igen, var Derteano hjemme, og det blev et helt specielt møde. Vi begyndte straks at tale om vore forfædre. Selv om vi havde det samme efternavn, kom han fra Baskerlandet i Spanien og jeg fra Peru. Han viste mig sine optegnelser, og jeg så med forundring, at de gik helt tilbage til 1500-tallet. Og så forbavsede han mig ved at fortælle, hvorfor han havde samlet denne optegnelse.

Han sagde, at hans grandonkel, der var abbed i den katolske kirke, på sit dødsleje havde bedt Derteano om at samle familiens slægtshistorie. Dette lovede Derteano at gøre, selv om han syntes at det var et urimeligt krav, den døende mand stillede. Men nu havde han lovet det, og da der var gået et stykke tid begyndte han at samle Derteanos optegnelser. Han måtte bruge en anseelig tid, mange kræfter og en del penge på at samle oplysningerne. Han var mange gange lige ved at opgive projektet. Engang, hvor han besluttede sig til at holde inde med arbejdet, drømte han, at hans onkel kom og mindede ham om sit løfte.

Han fortsatte sine undersøgelser i 30 år, hvor han fandt folk, der hed Derteano, mange steder i verden. Bortset fra at Derteano holdt et løfte til en døende mand, så vidste han ikke hvorfor han samlede disse oplysninger. Han sagde, at han arbejdede i blinde i håb om, at han en dag ville forstå grunden til alt dette.

Jeg sagde, at jeg godt kunne give ham svaret. Jeg fortalte ham om kirken og formålet med, at vi gør stedfortrædende arbejde for de døde i templerne. Jeg læste 1 Peter 3:18–20 for ham – det der handler om Frelseren, der forkynder evangeliet i åndeverdenen. Så fortalte jeg ham om noget af det, der står i Lære og Pagter 138, idet jeg lagde særlig vægt på den glæde, som ånderne føler, når de modtager evangeliet og deres håb om at efterkommerne vil huske dem, eftersom de ikke kan komme videre uden deres hjælp.

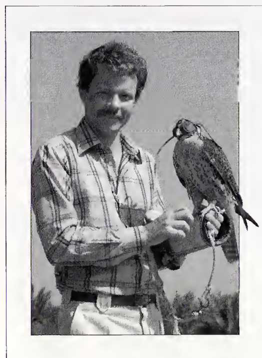
Derteano blev meget lykkelig over at høre grunden til sine undersøgelser. Nu, hvor han er 63 år gammel, føler han sig omsider lettet for sine forpligtelser over for sin grandonkel.

Han gav mig kopier af alle fødsels- og vielsesdatoerne, som han havde, og ligeledes navne og adresser på andre, der hedder Derteano, andre steder i verden. Min glæde kendte ingen grænser, da vi sammen fandt en fælles forfader i optegnelserne, og således kunne jeg forbinde min stamtavle med hans.

Derteano gav mig en af sine bøger, hvori han skrev: „Til Luis Roberto Derteano og Rosa Liliana, slægtninge som jeg har søgt efter gennem hele mit liv. Vi er utvivlsomt blevet ført sammen af et eller andet.
Kepa De Derteano y Basterra." □

VOR TROS OASE

Joseph B. Platt

Vi har nu i 12 år boet i arabiske lande – langt borte fra vort hjem i USA. Selv om vi kan føle os isoleret og endda blive skræmte af det vi oplever, så har vores familie derved fået større udvikling og åndelig fremgang.

Vi har opdaget, at livet i et islamisk samfund hjælper os til at efterleve vores religion. Vi har også set hvordan man kan finde evangeliets kærlige fællesskab overalt i verden.

Det var oprindeligt vore planer at jeg ville vende tilbage til skoleundervisningen i USAs vestlige stater, når jeg var færdig på Cornell universitet i New York, hvor jeg ledede studierne af livet i naturen. Men til min overraskelse fik jeg mulighed for at udnytte min erfaring, som leder af disse studier, i landene omkring den arabiske golf – først i Bahrain og senere i Dubai.

Den gamle skik, med at gå på jagt med dresserede falke, bliver stadig praktiseret på Den Arabiske Halvø. I 1976 var hans kongelige højhed, kronprins Sheik Hamed ben Isa Alkhalifa, på udkig efter hvordan man kunne kombinere opdrættelse af falke i fangenskab med moderne virksomhedsteknik. Han hørte om min doktorafhandling om falke, og det førte til at jeg fik dette jobtilbud.

Nu produceres der ikke så store mængder olie i Bahrain, men det var dér i 1932, man opdagede at der var olie i Arabien. Landets regenter har klogeligt anvendt den deraf følgende velstand til at forbedre folkets levevilkår. Men der er stadig store og iøjnefaldende forskelle. En dag da jeg holdt for rødt på vej til et kirkemøde, lagde jeg særlig mærke til den store luksusbil, som holdt lige foran mig, alt imens et æsel, der trak en kærre, strakte hals bag min bil.

Folk i Bahrain lever en velfunderet moderne tilværelse, men samtidig spiller den islamiske lære en stor rolle i alle afskygninger af deres hverdag. Det er venlige og rare mennesker, som er overbevist om at Gud er dem nær og varetager deres behov.

Midt i alt det, der synes os så fremmed i Bahrain – tilslørede kvinder, åbne markedsboder, rigdomme og luksus overfor den måde ørkenfolket levede på i gamle dage – finder vi den kendte varme, som vi oplever i et sidste dages helligt fællesskab. Sammen med tre andre familier fra den vestlige verden danner vi en gruppe på otte voksne og otte børn, der holdt ugentlige kirkemøder sammen. Møderne holdes om fredagen i muslimske lande, fordi det er deres sabbat. Søndagen er bare den anden dag af en arbejdsuge på seks dage.

Gruppen af sidste dages hellige i Bahrain blev organiseret til en gren i 1978, med bror Sidney MaGill, født i New Mexico, som den første grenspræsident. Efterhånden som der kom flere sidste dages hellige hertil, voksede gruppen til 35 medlemmer.

Efter mere end 5 år i Bahrain syntes min hustru og jeg, at jeg havde gjort hvad jeg kunne på det center for falkeopdrætning, som jeg havde oprettet der. Netop som vi tænkte på at vende tilbage til USA, blev der oprettet en lignende stilling i Dubai – en af det forenede Arabiens emirater, som ligger længere nede på Den Arabiske Halvø. Min arbejdsgiver ønskede mig held

Venstre forneden:
Bror Platt hjælper sin datter, Sarah Elisabeth, med at blive gode venner med sine falke.

Til højre fra oven og nedad:
Familien Platt i vandtaxa ved Dubai havn: Bror og søster Platt ses i baggrunden. Foran dem ses Andrew, Eric, Sarah og Catharine.
Folk fra USA, Filippinerne, Sydafrika og Pakistan på dette billede fra 1985, taget af grenens medlemmer og venner.
En falk præsenterer sit bytte.

Denne moske i Dubai er en gave fra nationens regent til dens folk.

og lykke og sagde venligt: „Vi vil betragte dig som udsendt fra Bahrain til Dubai."

Stillingen i Dubais naturvidenskabelige center, som konsulent i naturliv for hans kongelige højhed, Sheik Mohamad bin Rashid Al Maktoum, gav mig professionelle muligheder for at foretage yderligere undersøgelser af dyrelivet.

I modsætning til Bahrain er der først for nylig fundet rige oliekilder i Dubai – hvilket omregnet i penge er helt ufatteligt. Ved veje, som endnu kun var grusveje i 1968, ligger nu det ene palads efter det andet og i vejkanten milevidt derudaf, vokser buske og blomster, som automatisk får tilført renset vand fra havet.

Man har dog ikke glemt de gamle skikke. Sheikerne holder stadig kontakt med folket. Min arbejdsgiver er flere gange om ugen vært ved en frokost for et sted mellem 20 og 50 mænd, som ønsker at mødes med ham. Vi sidder på gulvet og spiser med hænderne. Nogle af gæsterne er beduinhyrder, andre er købmænd som er mangemillionærer. Alle er ens klædt og alle udviser den samme høflighed. Sheikens gæster kan komme og søge hjælp til at løse deres problemer, bede om en tjeneste eller blot give udtryk for deres loyalitet.

Da vi ankom til Dubai i 1982, blev der ikke afholdt møder for sidste dages hellige. Vi opdagede at der var tre sidste dages hellige der – en søster fra USA og to brødre fra Filippinerne. Vi afholdt nadvermøder i vores stue. I et helt år sagde vore børn gerne: „Vi går ikke i kirke – kirken kommer hjem til os!"

I løbet af halvandet år voksede vores gren imidlertid til 24 medlemmer, fordi der kom nye tilflyttere. I 1985 var den lille gren vokset til 36 medlemmer. Vi lejede et lokale i den amerikanske skole, og afholdt vore møder der. Vores gren kunne nu tilbyde hele kirkens program for vore aldersgrupper – blandt andet morgenseminar.

Lederne i de arabiske lande, som vi har boet i, kan indse at det er nødvendigt for udlændinge, som arbejder der, at tilbede Gud på deres egen måde. Men det er ikke tilladt at missionere. Det sker dog af og til at nogle omvendes – ikke-medlemmer fra de vestlige lande, ægtefæller der har familie som er medlemmer. Vandet i Den Persiske Golf, hvortil Alexander den Store og andre fordums sømænd ankom, udgør dåbsbassin for disse mennesker og børnene i vores gren.

Vores to ældste børn – Catharine og Andrew, flyttede med os til Bahrain i 1976, da de var ganske små. Vi har siden øget vores familie med Eric og Alkhalifa, som er født i Bahrain, og Sarah Elisabeth, der er født i de forenede arabiske emirater.

Det selskabelige liv på denne halvø har både ulemper og fordele for vores familie. Kvinder fra andre kulturer mærker færre begrænsninger i Dubai end i andre lande på halvøen, men tro mod den muslimske tradition, går de fleste indfødte kvinder ikke til selskaber, hvor der er både mænd og kvinder. Selvom dette kan virke noget strengt indenfor nogle vestlige kulturer, så ser disse kvinder ikke sådan på det. Det traditionelle, muslimske familiemønster er stærkt. Det virker godt for dem, men det begrænser også mulighederne for at fremmede kan lære de arabiske familier ordentligt at kende.

Kirkens medlemmer får i reglen mange venner blandt udenlandske familier i disse arabiske lande. (Kun en lille procentdel af teknikkerne er indfødte arabere). De ti børn, der var med til vores søn Andrews fødselsdag sidste gang, var for eksempel fra otte forskellige nationer.

Der er mange udfordringer til kirkens medlemmer her. Eftersom arbejdsugen er på 6 dage, så må de, der nyder muligheden for sport og fritidsfornøjelser, som for eksempel at dykke i golfen, afgøre hvor vidt de vil opgive deres fornøjelser på vores sabbatsdag.

Den store velstand blandt vore omgangsfæller er en udfordring for vore børn (og for os). Cathrine var for eksempel en ud af 80 andre piger, udvalgt til gratis at gå i privatskole i paladsområdet. Skolen er oprettet af kronprinsen, som ønskede at hans døtre fik en vestlig

Bror Platt, som er med til at indføre moderne virksomhedsteknik i en gammel sport, hvor man bruger falke til jagt, undersøger nogle fugle, som sidder på deres pinde.

skoleuddannelse. Skolelærerne kom fra England og den fungerer nærmest som andre privatskoler – bortset fra en månedslang rejse til Europa i privat jetfly.

Medlemmerne her lever dog på mange måder beskyttet imod verdens ondskab. Lederne i de arabiske lande tillader ikke aktiviteter der kan true islam eller dens tilhængeres tro. Der er for eksempel stærk kontrol med narkotika og alkoholmisbrug, med pornografi og umoral, fordi disse ting er anstødelige for den muslimske tro. Selv om disse lovforbud kan virke strenge for nogle, så nyder vi at være fri for disse ting. Vi voksne skal ikke kæmpe med disse dårlige påvirkninger og vi kan have tillid til at vore børn ikke kommer i kontakt med dem i deres skole.

Sidste dages hellige og andre udlændinge, som arbejder og bor i landene på Den Arabiske Halvø, ser hvordan deres tilværelse påvirkes af den daglige kontakt med islams lære. TV-programmer og andre aktiviteter afbrydes om eftermiddagen og om aftenen for at kalde til bøn. Offentlige sammenkomster indledes med oplæsning fra Koranen. Muslimerne tror at denne bog indeholder åbenbaringer, som profeten Muhammed modtog. Den danner grundlag for alle landets love i dette område, og den indeholder bestemte retninglinier for den daglige levevis.

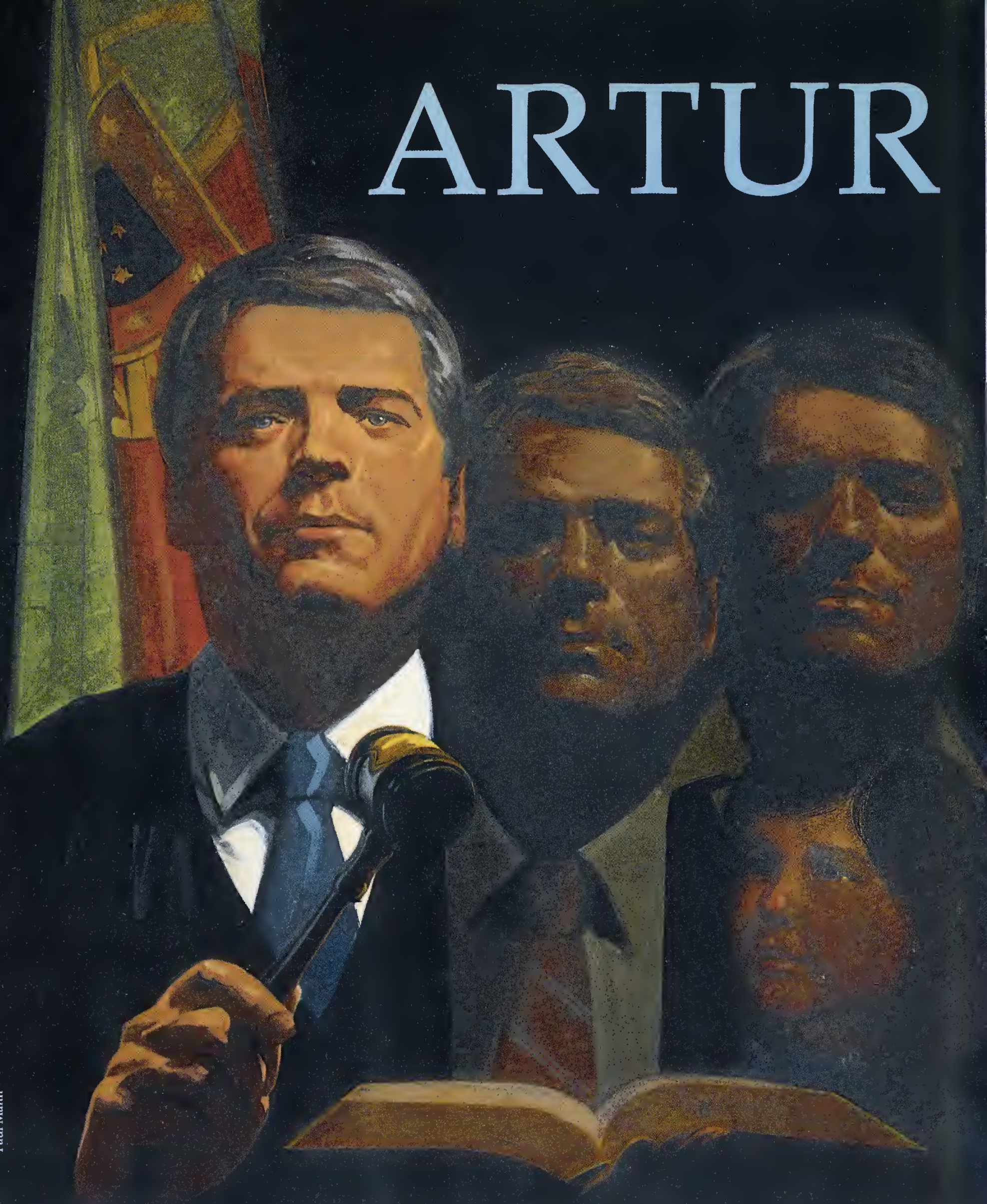
Gæstfrihed er et fundamentalt princip i islam. En araber vil altid vise ægte interesse for sin gæster – i et selskab såvel som med forretningsforbindelser – og forvente at de tager imod den kaffe eller te som han byder på. Denne høflighed har gjort, at jeg har kunnet forklare arabiske mænd om visdomsordet – lige fra kongen af Saudi Arabien i hans palads, til kameldriverne rundt omkring ved lejrbålene. De accepterer min tro uden at blive fornærmede, fordi den svarer til deres sundhedsmoral, der kræver at de troende afstår fra at spise svinekød og drikke alkohol. En virkelig muslim ryger heller ikke.

Engang, da min arbejdsgiver bad mig derom, ledsagede jeg ham på et besøg hos regenten af et andet muslimsk land. Vi fulgtes med en lille gruppe sheiker og regeringsembedsmænd. Vi spiste i paladset, hvorpå vi blev fløjet til regentens privatbolig. Under et af måltiderne var der flere muslimer, som bestilte vin. Da jeg sagde nej tak, var der nogle som spøgende sagde, at jeg nok var ved at blive muslim, hvorpå jeg forklarede at jeg ikke drikker på grund af min egen religion og tro. Det prikkede lidt til deres samvittighed og to af mændene forsøgte at overtale mig til at holde dem med selskab. Hans højhed – kronprinsen af Bahrain, som dengang var min arbejdsgiver – bad dem tie, vendte sig om imod mig og sagde: „Joe, du må aldrig lave om på dig selv." Jeg har altid været taknemmelig fordi min arbejdsgiver satte pris på min tro.

Kirkemedlemmer, der opholder sig som gæster i en fremmed kultur – og som sådan er en minoritetsgruppe i et samfund, langt væk fra det kendte og hjemlige – kan nemt komme til at føle sig fortabte og ensomme. Men kirken vil næsten altid være der. Hvad enten du har familie eller ej, så vil den være dig en trøst og minde dig om vor himmelske Faders kærlighed, om de evangeliske princippers effektivitet og om at Helligåndens virkefelt ikke afgrænses efter hvor mange mennesker der er til et kirkemøde eller af udstyr og omgivelser. Hvis du bestræber dig på at gøre dit hjem til en kirke, så vil Ånden være til stede. ☐

Da denne artikel blev skrevet, var bror Platt præsident for Dubai gren

ARTUR

Paul Mann

CARVALHO

FAR BISKOP DOMMER

Don L. Searle

Retssagen bekymrede Artur Manuel Ventura de Carvalho der var dommer ved den portugisiske arbejdret. En arbejdsgiver var anklaget for ikke at betale den lovlige voksenløn, til en ung mand som arbejdede for ham.

Men selv om den unge mand var sidst i tyverne, kunne han ikke udføre så meget arbejde som de andre ansatte, fordi han var evnesvag. Arbejdsgiveren ville blive nødt til at fyre manden, hvis han skulle betale ham mere i løn, skønt han havde medlidenhed med den unge mand, som måtte forsørge sin mor.

Ifølge landet lov var sagen klar: „Problemet var, at jeg syntes at der var noget i den sag, som ikke var rigtigt," siger bror Carvalho med sin milde stemme. „Jeg bad, og pludselig kom svaret." Han erklærede, at selv om den unge mand var i en alder, hvor han ifølge loven havde krav på en minimumsløn, så stod han ikke på et udviklingstrin eller evnede at arbejde nok til, at han retfærdigvis kunne lønnes som en voksen. Derfor behøvede arbejdsgiveren ikke at efterkomme lovens krav. Den unge mand beholdt sit arbejde og den taknemmelige arbejdsgiver gav ham en lille smule mere i løn, så han bedre kunne forsørge sin mor.

Bror Carvalho har lært at acceptere den kendsgerning, at dersom han er i harmoni med ånden, så kan han få vejledning i sine tanker.

„Evangeliet var et lys der viste mig vejen. Jeg begyndte at forstå min pligt som mand og far."

„Når jeg skal træffe en vanskelig beslutning, så beder jeg til Herren og får hjælp på en helt speciel måde," siger han.

Jeg blev for eksempel udsat for en meget indviklet sag, hvor „jeg ikke anede, hvad jeg skulle gøre. Jeg kendte loven, men jeg var forvirret," mindes han. Han bad om vejledning i problemet, og så stod et bestemt punkt i loven helt klar for ham. Senere, var der en sagfører som sagde at det var mærkeligt at dommeren så tydeligt kunne se netop dette punkt. Men bror Carvalho siger: „Jeg ved helt bestemt, at jeg modtog vejledning fra Herren."

Medlemmerne i Lisabons 2. ward kender Artur Ventura de Carvalho som dommer i mere end én betydning. Han er også deres biskop. Det er kun én af de mange lederstillinger, han har været kaldet til siden sin dåb i midten af 1979 – han har blandt andet været rådgiver i 2 stavspræsidentskaber.

Men han lignede vidst ikke en fremtidig biskop, da missionærerne første gang traf ham ved hans dør det forår.

„Hvilken Gud?" spurgte han, da han blev spurgt, om han troede på Gud. Spørgsmålet blev ikke stillet til en vantro, men til én som havde studeret en masse forskellige religioner, uden at kunne forstå hvorfor der var så mange forskellige meninger om et ophøjet væsen. Men da missionærerne forklarede, at de havde et budskab om Kristus, rørte det hans hjerte og han lyttede til dem.

„Jeg tror, at Gud gennem mange år har forberedt mig til at acceptere evangeliet," siger biskop Carvalho. Hverken han eller hans kone troede på de lærdomme, som deres lands førende kirke underviste i. De havde begge to søgt efter sandheden og var parate til at modtage den. Det, han selv havde studeret, havde allerede overbevist ham om, at Gud måtte have et fysisk legeme. Missionærernes budskab, om at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er en genoprettet kirke med apostle og profeter, således som Kristus organiserede den i gamle dage, gjorde også indtryk på ham.

Efterlevelsen af visdomsordet i et vinland som Portugal skaber måske problemer for nogle mennesker, men biskop Carvalho havde ingen problemer med at holde op med at drikke den smule han drak for selskabs skyld. Desuden har han altid troet, at det var forkert at ryge, og han betragtede det som et privilegium at være med til at støtte Herrens værk ved at betale tiende.

I biskop Carvalhos familie var der ikke noget tæt sammenhold, men da han tilsluttede sig kirken, lærte han hvordan man bliver en bedre far og ægtemand. „Jeg forstod ikke mine ansvar som far. Sommetider når jeg kom fra arbejde, var det eneste jeg kunne tænke på, hvor træt jeg var," forklarer han. „Evangeliet var et lys der viste mig vejen. Jeg begyndte at forstå min pligt som mand og far."

Biskop Carvalho siger, at han ikke kunne klare sin store arbejdsbyrde og de mange kirkeopgaver, uden den støtte han får fra sin kone og sine to børn. Han siger, at det er en stor velsignelse at han er kaldet til at være besegler i Schweiz templet, fordi tempelarbejdet betyder så meget for ham. Han fungerer som besegler når portugiserne har deres tempelsessioner i Schweiz.

„For mig er evangeliet helt enkelt. Det er en ære at tjene Herren under hans inspirerede tjeneres ledelse." Et af hans hovedmål som biskop har været at lære medlemmerne, at evangeliet betyder tjenestegerninger søskende imellem.

Biskop Carvalho har personligt oplevet de velsignelser man får, når man forsøger at følge Mesterens eksempel. □

BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB

KÆRLIGHEDEN

GLÆDER SIG IKKE OVER URETFÆRDIGHED, MEN GLÆDER SIG OVER SANDHEDEN

Formål: At vi må lære at elske sandheden, at acceptere den og at glæde os over den.

Både apostlen Paulus og profeten Mormon sagde, at „kærligheden ikke glæder sig over uretfærdighed, men glæder sig over sandheden" (se 1 Korinter 13:4–6; Moroni 2:11). Vi ved at i dødeligheden „er der en modsætning i alle ting" (2 Nephi 2:11). Men hvorfor stillede Paulus og Mormon nu *uretfærdighed* og *sandhed* i kontrast til hinanden? Hvorfor sagde de ikke at kærligheden „ikke glæder sig over uretfærdighed, men over *godhed*"?

Vi kan finde svaret i skrifterne. I Lære og Pagter 93 læser vi, at „lys og sandhed skyr den onde" (vers 37) og at „den onde kommer og borttager lyset og sandheden" (vers 39). I 5 Mosebog 32:4 siges det, at Gud er „uden svig, retfærdig og sanddru". Hvis uretfærdigheden trives, så visner sandheden, hvis sandheden blomstrer, så mister uretfærdigheden sin magt.

Således vil vi, ved at søge retfærdighed og sandhed, få mere lys og sandhed (se L&P 93:28), og blive mere som Kristus. I skrifterne siges det, at Kristus er „sandhedens lys" (L&P 88:6) og at „Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed" (L&P 93:36).

Hvis vi vil søge sandheden og undgå uretfærdighed, må vi ransage vore gerninger. Lader vi os underholde af tv-programmer, film eller bøger, der skildrer uretfærdighed?

Kritik kan også være en form for glæde over uretfærdighed. Der var en dame, som var bekymret, fordi hendes familie var tilbøjelige til at kritisere. En dag kaldte hendes 10-årige søn sin lillebror for en „bangebuks", og hendes mand kaldte deres unge datter for „umulig". Damen selv havde revset datteren for ikke at gøre rent efter sig i badeværelset og havde sagt: „Hvorfor adlyder du mig ikke første gang, jeg beder dig om noget? Kan du overhovedet gøre noget rigtigt?"

Den pågældende dame vidste, at hun ikke alene kunne ændre forholdene i sin familie. Men hun *kunne* gøre en hel del for at fokusere på den kendsgerning, at familiens medlemmer alle er Guds børn og som sådan fortjener respekt og godhed. Hun begyndte at rose hver enkelt i familien oftere. I familiebønnen takkede hun vor himmelske Fader for hver enkelt af dem og anerkendte deres indsats. Hun forsøgte selv at være mere positiv og mindre kritisk. Hun opdagede, at hendes anstrengelser virkede i løbet af et par uger. Familien var ikke længere så negativ, og de lærte at hjælpe hinanden mere.

Hvis vi glæder os over sandheden, så vil vi omgås den mere forsigtigt. Sladder eller snak om andres synder eller svagheder, adskiller os fra Gud og kan endda hindre os i at elske og dyrke samværd med de mennesker, som har mest brug for det.

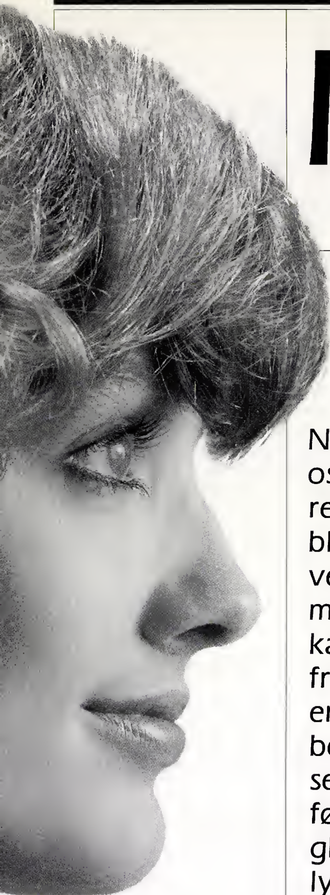
Ældste Dallin H. Oaks har sagt: „Det er forkert at fortælle om kendsgerninger udfra et dårligt motiv, selv om det, man siger, er sandt . . . Den, der fokuserer på fejl, selv om de er sande, nedbryder en bror eller søster . . . Selv om noget er sandt, er vi ikke nødvendigvis retfærdiggjorte, hvis vi fortæller det til alle og enhver på ethvert tidspunkt" (*Ensign*, februar 1987, s. 69).

Når vi accepterer sandheden, så bliver vi mere som Kristus og lærer at føle kærlighed – Kristi rene kærlighed – til alle vore søskende. ☐

Forslag til besøgslærerinderne

1. Drøft hvordan vi kan afstå fra at glæde os over uretfærdighed, og hvordan vi kan glæde os over sandhed.
2. Fortæl om en oplevelse, hvor du har benyttet dig af sandheden som hjælp til at opbygge et menneske, eller bed den søster, du besøger, om at gøre det.

(Se *Familieaften, Idé- og håndbog*, s. 14, 262–64 og 269–326 – hvor lignende emner behandles).

KYSKHED

Når vi holder os moralsk rene, vil vi blive velsignet med større kærlighed og fred, og med en dyb og bemærkelsesværdig følelse af glæde og lykke.

Præsident
Ezra Taft Benson

Fra en andagtstale, holdt ved Brigham Young universitetet i Provo, Utah.

Herren har i denne uddeling gentaget den befaling, som han gav på Sinaj, da han sagde: „Du skal . . . ikke bedrive hor . . . *eller gøre noget sådant*" (L&P 59:6. Fremhævelse tilføjet). Herren har fra tidernes morgen sat en tydelig og umiskendelig standard for seksuel renhed. Den eksisterede dengang, den eksisterer, nu og den vil altid være den samme. Denne standard er kyskhedsloven. Den er ens for alle – mænd og kvinder, unge og gamle, rige og fattige.

Profeten Jakob, siger i Mormons Bog, at Herren har behag i, at hans børn er kyske (se Jakobs bog 2:28). Er I klar over det – mine søskende? Herren har ikke kun behag i, at vi er kyske – nej, han *fryder* sig, når vi er det. Mormon underviste sin søn, Moroni, i den samme standard, da han skrev at kyskhed og dyd er „kærere og dyrebarere end alt andet" (Moroni 9:9).

Kyskhedsloven er et princip, der har evig betydning. Vi må ikke lade os påvirke af verdens mange røster. Vi skal lytte til Herrens røst og derpå beslutte os til at holde urokkeligt fast ved hans bud og befalinger.

Verden er allerede ved at høste følgerne af dens vederstyggelige standarder og moral. Lederne inden for sundhedsvæsenet har for eksempel sagt, at dersom der ikke hurtigt findes et middel, som kan kurere AIDS, så kan det blive en verdensepidemi, som langt vil overgå tidligere sygdomsepidemier – som f.eks. den sorte pest, kopper og tyfus.

Skønt verden forsøger at finde midler mod denne sygdom, som i første omgang spredtes gennem homosexualitet, så undersøges alt mulig andet end Herrens love. Der findes mange helseorganisationer – både offentlige og private – som forsøger at bekæmpe AIDS. De søger at få stadig flere penge til deres undersøgelser. De arrangerer undervisningsprogrammer og giver oplysninger. De udskriver lovforslag, som tilsigter at beskytte de uskyldige mod smitte. De opstiller behandlingsmetoder for dem, der allerede er smittet. Dette er

SLOVEN

vigtigt og nødvendigt, og vi anerkender denne indsats. Men hvorfor hører man sjældent nogen tale om, at vi igen bør være kyske, at vi bør forpligte os til dyd og troskab?

Lokket til ukyskhed

Jeg erkender, at de fleste mennesker begår seksuelle synder i et misvisende forsøg på at opfylde grundlæggende, menneskelige behov. Vi har allesammen brug for at føle at vi er elskede og føle, at vi er noget værd. Vi søger allesammen glæde og lykke i vort liv. Satan ved dette, og derfor lokker han ofte folk til umoralitet ved at ægge deres grundlæggende behov. Han lover glæde, lykke og tilfredshed.

Men det er naturligvis et bedrag. Som forfatteren til Ordsprogenes Bog siger: „Afsindig er den, der boler med hende, kun en selvmorder handler så" (Ordsprogenes Bog 6:32). Lamaniten Samuel underviste i det samme, da han sagde:

„I har søgt glæde ved at begå synd, hvad der strider mod . . . retfærdighed" (Helaman 13:38). Alma sagde det mere enkelt: „Ugudelighed har aldrig været lykke" (Alma 41:10).

Lad jer ikke forlede af Satans løgne. Der findes ingen varig lykke i umoral. Der findes igen glæde i at overtræde kyskhedsloven. Det er lige modsat. Der vil måske være øjeblikkelige glæder. Det ser måske ud til at være ganske vidunderligt for en tid. Men virkeligheden vil hurtigt ødelægge lykken. Så kommer skyldfølelsen og skammen. Vi bliver nervøse for at vore synder opdages. Vi må snige os omkring og skjule os, lyve og snyde. Kærligheden begynder at dø. Bitterhed, jalousi, vrede og måske oven i købet også hadet, begynder at vokse. Alt dette er naturlige følger af synd og overtrædelser.

Når vi adlyder kyskhedsloven og holder os moralsk rene, vil vi på den anden side blive velsignet med sta-

Herren har sat en tydelig og umiskendelig standard for seksuel renhed. Denne standard er kyskhedsloven. Den er ens for alle – mænd og kvinder, unge og gamle, rige og fattige.

Beslutningen, om at holde sig kysk, behøver man kun at tage én gang. Træf den nu og gør det så fast og med en så dyb forpligtelse, at den ikke er til at rokke.

dig større kærlighed og fred, større tillid og respekt for vores ægtefælle, dybere forpligtelse over for hinanden, og derfor også en dyb og betydelige glæde og lykke.

Vi må ikke lade os vildlede til at tro, at disse synder er bagateller eller at de ikke kan få alvorlige følger.

En standard for dyd

En af de mest højtidelige udtalelser om kyskhed er den, som Alma kom med til sin søn, Corianton: „Ved du ikke, min søn, at disse ting er en vederstyggelighed i Herrens øjne, ja, *vederstyggeligere end alle synder med undtagelse af udgydelse af uskyldigt blod eller det at fornægte den Helligånd?*" (Alma 39:5. Fremhævelse tilføjet).

Kun meget få af os vil nogensinde gøre os skyldige i mord eller i at synde mod Helligånden. Men kyskhedsloven overtrædes ofte, selv om den er næst-alvorligst, efter de to andre synder, i Herrens øjne.

Kære søskende, efterlever vi disse skriftsteder? Forstår vi klart alvoren i seksuel synd? Lægger vi hele tiden vægt på de velsignelser, der kommer af at adlyde disse bud? Jeg siger atter, ligesom alle profeterne før mig, at der kun er én standard for dyd og kyskhed, og det forventes, at vi allesammen følger den. Det, Herren siger til én, siger han til alle: „I må altid øve dyd og hellighed for mig" (L&P 46:33).

Der er et gammelt mundheld som siger: Det er bedre at forberede og forebygge end at helbrede og omvende sig. Hvor det dog også gælder for kyskhedsloven! Den indledende kamp for at holde sig moralsk ren foregår, når man forbereder sig på at modstå fristelser og til at undgå at falde i synd.

De, som er rene og kyske, vil jeg give seks trin til forberedelse og forebyggelse – nogle trin, som kan sikre jer imod nogensinde at falde i disse overtrædelser:

1. Beslut jer straks til at være kyske.

Beslutningen, om at holde sig kysk, behøver man kun at tage én gang. Træf den nu og gør det så bestemt og med en så dyb forpligtelse, at den ikke er til at rokke. Vent ikke med at beslutte dig til at være kysk, til du kommer ud for en fristende situation. Beslut dig nu!

2. Hold styr på dine tanker.

Ingen bliver umoralske på et øjeblik. Det første frø til umoralitet er allerede sået i tankerne. Når vi tillader os at have snavsede og umoralske tanker, så er det første skridt på umoralitetens vej allerede taget. Jeg advarer specielt mod pornografiens onde. Vi hører atter og atter fra dem, der er faldet i dyb overtrædelse, at deres første skridt på overtrædelsens vej ofte begyndte med pornografi. Frelseren sagde, at blot en mand ser på en

kvinde, så han begærer hende, så har han allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte (se Mattæus 5:28; L&P 63:16).

3. Bed altid om kraft til at modstå fristelse.

Vi vil allesammen blive fristet. Det sker på mange forskellige måder, i mange forklædninger, men Herren har fortalt os, hvordan vi modstår den. Han sagde til profeten Joseph Smith: „Bed altid, så du må vinde sejr, ja så at du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk" (L&P 10:5). Vi bør i vore daglige bønner bede Herren om stadig styrke til at modstå fristelse, især de fristelser der har at gøre med kyskhed.

4. Hvis du er gift, så lad være med på nogen måde at flirte.

I visse kulturer accepteres det, at gifte mænd og kvinder på verdslig facon af og til flirter og driller personer af modsat køn. Der aftales såkaldte uskyldige møder, eller man tilbringer for megen tid sammen. Folk ræssonerer som så, at det i hvert tilfælde er et naturligt udtryk for venskab. Men det, som ligner harmløst drilleri eller en smule morskab med et andet menneske af det modsatte køn, kan nemt føre til alvorligere engagementer og i den sidste ende til utroskab mod ægtefællen.

Det er godt at spørge sig selv: Ville min ægtefælle blive glad, hvis han eller hun vidste, at jeg gjorde det? Ville en hustru være glad for at vide, at hendes mand tilbringer tid alene med sin sekretær? Ville en mand være glad, hvis han så sin kone flirte med en anden mand? Kære søskende, det var det, Paulus mente, da han sagde: „Hold jer fra det onde i enhver skikkelse" (1 Tessalonikerne 5:22).

5. Hvis du er gift, så lad være med at være alene med det modsatte køn, når som helst det er muligt.

Mange tragedier – i forbindelse med umoral – begynder når en mand og en kvinde er alene på kontoret, i kirken eller når de kører i bil. I begyndelsen er det måske ikke i nogen bestemt hensigt eller med tanke for at synde. Men omstændighederne kan være grobund for fristelser. Det ene fører til det andet, og der kan hurtigt ske en ulykke. Det er meget lettere fra begyndelsen at afværge de omstændigheder der kan føre til fristelser, før de får mulighed for at udvikle sig.

6. For enlige og unge som går ud sammen – planlæg omhyggeligt gode og opbyggende aktiviteter, så I ikke er overladt til jer selv, uden at have andet at gøre end at kæle med hinanden.

Også dette er et princip om at udfylde sit liv med gode aktiviteter, så det dårlige ingen chance får for at udvikle sig. Når unge mennesker overlades til sig selv i længere tid ad gangen, uden særligt planlagte aktiviteter, søger de ofte fysisk kontakt for at udfylde tiden.

Jeg er dog godt klar over, at der kan være nogen, for hvem rådet, om at forberede sig og forbygge, er for sent. I er måske allerede dybt engageret i synd. Hvis dette er tilfældet, så har I intet andet valg end at reparere skaden og omvende jer fra jeres synder. Jeg vil give jer fem vigtige råd, som I kan benytte for atter at blive moralsk rene.

1. Fjern jer omgående fra enhver situation I befinder jer i, som enten var årsag til synden eller som kan blive årsag til at I synder.

Da Josef fra Ægypten blev lukket inde alene med Potifars hustru, ville det have været nemt for ham at tænke: Det var ikke ham der opfordrede kvinden, han var hendes tjener, hun ville blive såret, hvis han afslog. Hvis Josef havde tænkt således, så kunne han nemt være faldet i overtrædelse. Vi kan lære meget af hans reaktion. I skriften står der: „Han lod kappen blive i hendes hånd *og flygtede ud af huset*" (1 Mosebog 39:12. Fremhævelse tilføjet).

Han flygtede og kom ud af det. Kære søskende, hvis I lige nu befinder jer i en situation, hvor jeres moralske renhed er eller kunne blive udfordret, så følg Josefs eksempel. Flygt fra den og kom ud af det. I må ikke klamre jer til synden og regne med samtidig at kunne omvende jer.

2. Bønfald Herren om kraft til at sejre.

En af Satans mest effektive metoder, som han bruger over for dem, der har ladet sig lokke til at synde, er at hviske i deres øre, at de ikke er værdige til at bede. Han vil sige til jer, at vor himmelske Fader er så utilfreds med jer, at han aldrig mere vil høre jeres bønner. Det passer ikke, og han siger det kun for at bedrage os. Syndens magt er stor. Hvis vi skal fjerne os fra den – især hvis der er tale om alvorlig synd – så må vi have flere kræfter, end vi har i os selv.

Ingen er mere ivrige efter at hjælpe jer med at flygte fra synd end vor himmelske Fader. Gå til ham. Bekend jeres synd, sig at I skammer jer og føler jer skyldige, og bønfald ham om hjælp. Han har magt til at hjælpe jer til sejr.

3. Lad jeres præstedømmeledere hjælpe jer med at komme ud af overtrædelsen og tilbage i fuldt og helt fællesskab med Herren.

Der er synder, som er så alvorlige, at de sætter vort medlemsskab i kirken i fare. Til disse alvorlige synder hører seksuelle synder (se L&P 42-24).

Fuld og hel omvendelse fra sådanne synder kræver ikke alene at vi tilstår vore synder og bekender dem for Herren, men også at vi bekender for kirken. Dette

gøres ved at tale med de rette præstedømmeledere. Biskopper og stavspræsidenter er ved åbenbaring udnævnt til at vogte over kirken og være dommere i Israel.

Skønt kun Herren kan tilgive synder, så spiller præstedømmets ledere en vigtig rolle i omvendelsesprocessen. Selv om der bliver tale om udelukkelse af fællesskabet eller kirken, så er det begyndelsen til omvendelse, og jo før den indledes, jo hurtigere kan den søde fred og glæde, som kommer ved tilgivelsens mirakel, indfinde sig.

4. Drik af den guddommelige kilde, og fyld dit liv med kraften fra den gode kilde.

Det er ikke nok kun at forsøge at afvise det onde eller udrydde synden i sit liv. Vort liv må også fyldes med retfærdighed. Vi må engagere os i aktiviteter, der giver åndelige kræfter.

Jeg tænker på sådan noget som at fordybe sig i skrifterne. Vor tilværelse vil blive fyldt med en styrke, som vi ikke kan få på nogen anden måde, dersom vi læser og studerer skrifterne hver dag. Endnu en kilde til denne kraft er daglige bønner. Faste for at få ekstra styrke eller særlige velsignelser, kan styrke vore evner udover det normale. Kristne tjenestegerninger, deltagelse i kirkens møder, arbejdet for riget – kan altsammen give os en reserve af styrke og kraft.

Vi må gøre andet og mere end blot fjerne de negative påvirkninger i vort liv. Vi må erstatte dem med retfærdige gøremål, som kan fylde os med styrke og beslutsomhed, så vi vil leve som vi bør.

5. Husk, at du kan blive ren igen, dersom du oprigtigt omvender dig

Moroni sagde at „fortvivlelse kommer af ugudelighed" (Moroni 10:22). De, som er faldet i umoralsk synd, kan blive ødelagt af fortvivlelse. Men der findes en anden mulighed.

De, som vil betale den pris, der kræves for sand omvendelse, har et sikkert løfte. Du kan blive ren igen. Fortvivlelsen kan lettes. Den søde tilgivelsens fred kan tilflyde dig.

Herrens ord til Esajas er ikke til at tage fejl af: „Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder, som skarlagen, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld" (Esajas 1:18).

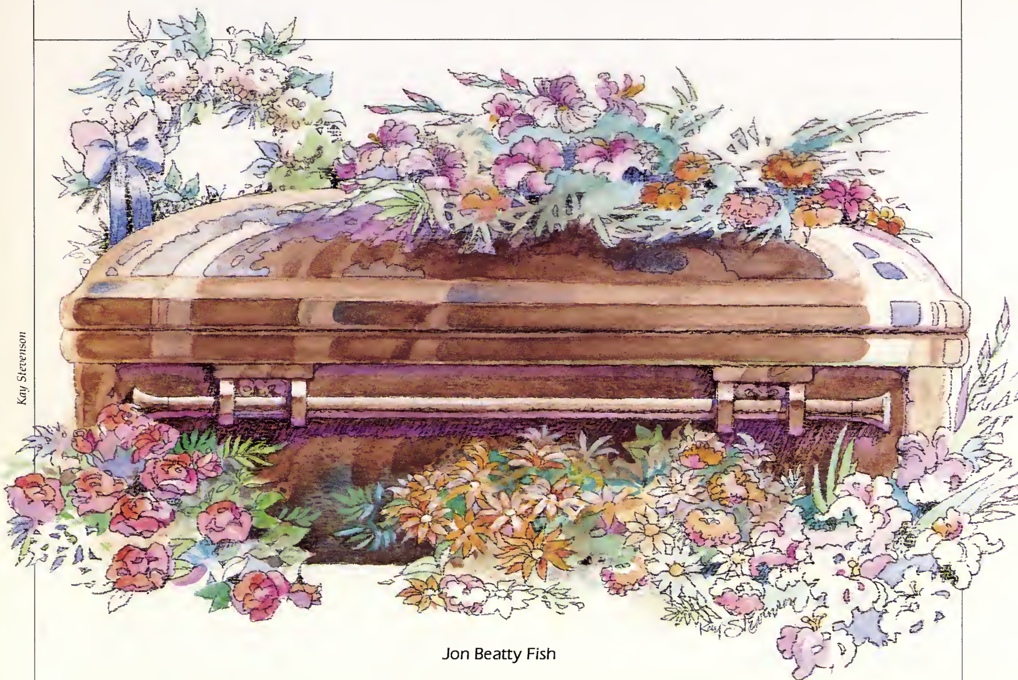
Og Herren har talt lige så tydeligt i denne uddeling: „Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu" (L&P 58:42).

Og som jeg sagde før, det er bedre at forberede og forebygge end at helbrede og omvende sig, når det drejer sig om kyskhedsloven.

Kære søskende i evangeliet – vor himmelske Fader har ikke noget større ønske for os, end at vi skal være lykkelige. Han fortæller os kun de ting, som kan bringe os glæde.

Og et af de bedste principper, Gud har givet for at hjælpe os til at finde glæde, er kyskhedsloven. Jeg beder af hele mit hjerte til, at I højtideligt vil overveje konsekvenserne af at holde denne lov og de tragiske konsekvenser af ikke at gøre det. ☐

NÅR EN VEN DØR

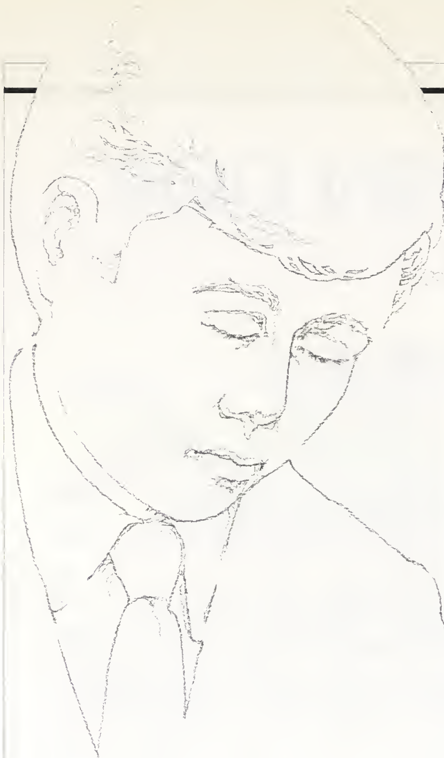
Kay Stevenson

Jon Beatty Fish

For nylig talte jeg til en 12-årig drengs begravelse. Andrew var netop ordineret til diakon. Det var en dejlig dreng, og hans venner kom mange steder fra for at overvære begravelsen. Mere end halvdelen af dem var ikke medlemmer – det var hans skolekammerater, nogen som han havde spillet fodbold med eller arbejdet sammen med på forskellige projekter. Andrew havde også både en ældre og en yngre bror.

Man venter ikke, at en dreng i den alder vil dø. Man er ikke det fjerneste forberedt på det. Andrew havde leget i en hule, som var gravet ud i en klit ved stranden. Hulen brød sammen, og sandet styrtede ned og kvalte ham. Hans fætre og et par andre venner forsøgte desperat at grave ham fri. Det var en frygtelig oplevelse for dem alle – blandt andet hans storebror, som blev halvt begravet sammen med ham i det nedstyrtede sand. I forstår sikkert hvilket chock det var for hans forældre.

Da Andrews familie og nærmeste venner var samlet omkring kisten før begravelsen, var det især meget hårdt for en af hans jævnaldrende venner, Ryan, at tage afsked med Andrew. Jeg blev klar over, at Ryan og Andrew havde spillet fodbold sammen i ca 3 år. Ryan

Man regner sjældent med at en ven vil dø, men der findes trøst når det sker.

var ikke medlem af kirken, men kom fra et godt, kristent hjem. Han var 13 år og havde aldrig set døden i øjnene, sådan som det sker når man mister en nær ven eller en af sine kære.

Ryan græd højlydt. Han havde mistet en meget nær ven. Hans far trøstede ham og holdt ham tæt ind til sig. Andrews far forsøgte også at trøste Ryan, men Ryan var utrøstelig. Tabet af vennen var simpelthen mere end han kunne bære.

Denne hændelse mindede mig om en lignende oplevelse, som jeg har haft i mit liv. For næsten 30 år siden var Peter min nærmeste ven. Vi delte næsten alt – blandt andet vores legetøj, vores kæledyr og vores mad.

Han og jeg var på mange punkter ret forskellige. Han var lille og lys, ligesom sin far. Jeg var højere, tynd og mørkhåret, ligesom min far. Han holdt mest af vanilleis og jeg kunne bedst lide chokoladeis.

Peter og jeg byggede en dejlig „hytte" af sten og sand nede ved den nærliggende flod. Det var et ideelt sted at fange små, blå firben, som for afsted. Peter og jeg var de bedste til at fange firben i hele nabolaget. Vi var endda somme tider bedre end vores to ældre brødre.

Først da jeg var 10 år, fik jeg at vide, at Peter var født med en hjertefejl. Han havde astma, og derfor hostede han meget og hev efter vejret, men det forstyrrede ikke vores leg. En af årsagerne til, at jeg ikke vidste noget om hans sygdom var, at han aldrig beklagede sig.

Alt imens ventede hans forældre blot på, at han skulle vokse sig stærk nok til at overleve en hjerteoperation. Omsider mente lægerne at det ikke kunne vente længere, så hans forældre sørgede for, at han blev indlagt på et stort hospital i byen.

Han skrev til mig, at han havde været en tur rundt

på hospitalet og set alting, blandt andet operationsstuen og opvågningsstuen. Lægerne ønskede at han skulle kende alle detaljer, så han ikke blev forskrækket, når han vågnede op efter operationen.

Nogle dage senere gennemgik Peter den store operation, der varede 8–10 timer. Og jeg kunne ikke fatte det, men han døde på operationsbordet.

Jeg sørgede dybt over hans død. Jeg havde bedt så trofast og brændende om, at han måtte blive rask. Jeg mente ikke at min bøn var blevet efterkommet. Sønderknust gik jeg ned til vores hytte en sidste gang efter begravelsen. Jeg blev der kun så længe, at jeg nåede at sparke nogle sten væk, så vores hytte styrtede sammen. Jeg tror nok at jeg mente, at dersom jeg kunne ødelægge symbolet på Peters og mit venskab, så kunne jeg også ødelægge den rædsomme sorg, der plagede mig så forfærdeligt.

Senere skulle jeg opdage, at sådanne følelser er normale. Jeg holdt utrolig meget af Peter. Jeg ville savne ham. Det er helt naturligt, og det er der ikke noget forkert i.

Vi vil også savne Andrew. Det hører simpelthen med til livet. Gud ønsker ikke, at vi skal glemme én, der har gjort livet dejligt for os. I skriften står der: „I skal leve sammen i kærlighed. I skal begræde dem, der dør" (L&P 42:45).

Jeg tænkte på Peter hver eneste dag i en måned eller så. Så fik jeg travlt med andre venner, og snart tænkte jeg kun lejlighedsvis på ham. Efter 10 år opdagede jeg, at der kunne gå måneder ad gangen, hvor jeg aldrig tænkte på den nære kontakt, vi havde haft med hinanden. Men jeg bemærkede også, at når jeg begyndte at tænke på ham, så blev jeg overvældet, og mit hjerte og sind fyldtes med alle de gode følelser, jeg ofte nærede for ham.

Men så, for et eller to år siden – næsten 30 år efter Peters død – drømte jeg, at jeg på en forretningsrejse kom kørende i min bil på en motorvej, som løb langs havet. Jeg tror det var et sted i det nordlige Californien.

I drømmen beundrede jeg den smukke kystlinie, mens jeg lyttede til bilradioen.

Pludselig så jeg i min drøm Peter komme hen imod mig på den anden side af vejen. Han var fuldvoksen, men jeg kendte ham med det samme.

Jeg standsede omgående bilen. Jeg steg ud og løb hen imod ham. Vi slog armene om hinanden og dansede rundt som et par små glade drenge. Der stod vi så – arm i arm, ansigt til ansigt med det store hav som et bagtæppe, mens vi talte ivrigt sammen i et helt kvarter.

Ikke et ord om død eller „det er dejligt at se dig efter alle disse år," intet som helst af den slags. Men til sidst sagde Peter til mig: „Nå, men jeg kommer til at gå."

Jeg var ikke i tvivl om at det måtte være således, så jeg sagde til ham: „Hvor skal du hen?"

„Jeg skal ordne nogle forretninger," sagde han ganske enkelt. Jeg vidste at jeg ikke skulle spørge om mere. Han var ude i sin Faders ærinde. Mit hjerte sagde mig det. Jeg ved at det også gælder Andrew.

Jeg husker endnu de dejlige følelser jeg havde under denne drøm, hvor jeg så Peter igen, omfavnede ham og talte med ham efter alle de år der er gået, siden hans død. Ånden vidnede for mig, at Peter og jeg vil mødes igen en dag, og at det vil blive et dejligt og naturligt møde, således som det var det i den skønne drøm jeg havde.

Da jeg stod på talerstolen ved Andrews begravelse, inspirerede Ånden mig til at fortælle Ryan, at døden ikke er enden på vor forbindelse med hinanden, og at vores kærlighed og venskab vil holde ud over graven.

Jeg syntes, at Ryan rettede sig lidt i sædet. Hans øjne blev lidt mere tørre, og jeg syntes endda, at jeg så ham nikke, som om han var enig med mig. Jeg syntes, at jeg med mine åndelige øjne kunne se, at Ryan blev berørt af Ånden.

Det er aldrig nemt for os at miste en ven, der dør. Men den forståelse vi får igennem evangeliet kan være os til stor trøst. Vi ved, at livet fortsætter på den anden side graven og at de, der må afsted, har et vigtigt stykke arbejde at udføre der. Tiden vil lette smerten og sorgen for dem, der bliver tilbage.

Kære unge mennesker, forbliv trofaste. Gør det rette og bed trofast til Gud. I vil se jeres ven igen. Det sker før end I ved af det. Tabet kan være tungt at bære, men Gud vil trøste jer og til sidst vil såret læges. En dag i nær fremtid vil I glæde og fryde jer over de minder I fik sammen, når I tænker på alt det gode I gjorde sammen her i livet. Dette løfte giver frelsesplanen. ☐

LAD IKKE SLADDER KOMME VIDERE

Jed Clark

VI ER HANS VIDNER

Ældste Waldo P. Call De Halvfjerds' Første Kvorum

Herren sagde til sine apostle i Jerusalem: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens

Herren velsigner os altid når vi er lydige. Men han velsigner os på sin egen måde.

I skal være min vidner . . .
ja, indtil jordens ende
(Apostlenes Gerninger 1:8).

navn" (Mattæus 28:19). I vore dage har han sagt: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen og handl efter den myndighed, som jeg har givet jer, og døb i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn" (L&P 68:8). Herren har, gennem præsident Spencer W. Kimball sagt, at enhver ung mand bør udføre en mission. Han bør være bedre forberedt og mere værdig. Herren har, gennem præsident Ezra Taft Benson sagt, at vi skal forberede os bedre, ved at læse og studere Mormons Bog hver dag.

En ung mand, Sergio, ønskede at komme på mission. Han studerede ved et universitet, der lå ca. 300 km fra hans hjem. Han kom regelmæssigt hjem og talte med sin biskop og sin stavspræsident. Han følte sig ikke værdig til at tage på mission. Han sagde, at han ikke havde rene tanker:

Han så og hørte så meget på universitetet, som gav ham dårlige tanker. Sergio blev opfordret til at læse Mormons Bog hver morgen, før han gik på universitetet. Det gjorde han, og i løbet af et par måneder kunne han styre sine tanker, og både han og hans ledere syntes, at han godt kunne tage på mission. Han tog afsted og gjorde det godt.

Jeres kirkeledere er altid parate til at hjælpe jer i jeres forberedelser, og det samme er jeres forældre. Der var en ung mand, hvis forældre opfordrede ham til omhyggeligt at udvælge den musik han lyttede til. Han og hans forældre havde hørt en tale af ældste Boyd K. Packer om at vælge god musik. Den unge mand gik ind på sit værelse og sorterede sine grammofonplader, derpå tog han en stor bunke af dem, slog dem i stykker og smed dem ud. Efterlevelsen af lydighedsprincippet hjalp denne unge mand til at forberede sig på at udføre en værdig mission.

Jesus virkede i 40 dage efter sin opstandelse, og lige før han steg op til Himlen, sagde han til sine disciple: „I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende" (Ap.G. 1:8). I dag er vi hans disciple, vi har hans præstedømme og hans vidnesbyrd. Vi skal vidne om ham, om hans op-

Olinda Reynolds

standelse, om hans kirke, om hans profeter og apostle. Og „Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores . . . Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage" (L&P 1:2, 4).

Da Jesus havde opholdt sig en tid i Jerusalem, viste han sig i Amerika, hvor han fortalte folk, hvorfor han var kommet til jorden. „Jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje" (3 Nephi 27:13). Han viste eksemplet. Vi læser i Abraham 3:25: „Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem." Faderen og Sønnen har nu, gennem deres profeter, bedt jer hver især om at forkynde evangeliet og bære vidnesbyrd om Jesus Kristus for hele verden.

Frelseren har vist os det bedste eksempel på lydighed, ved at kommer her til jorden. Han belærte nephiterne: „Min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset . . . at jeg da kunne drage alle mennesker til mig, så at ligesom jeg har været opløftet ved menneskene, således skulle menneskene opløftes ved Faderen til at stå frem for mig og dømmes efter deres gerninger" (3 Nephi 27:14). Vi har som kirke et ansvar for at tale til verden, som Alma den yngre sagde: „Ja mænd og kvinder, alle slægter, stammer, tungemål og folk skal fødes pány" (Mosiah 27:25). De er nødt til at høre evangeliet, så de kan efterleve det, for „intet urent kan indkomme i hans rige" (3 Nephi 27:19). Derfor er vi nødt til at omvende os, tro på Herren Jesus Kristus, lade os døbe og tage imod Helligånden og være trofaste til enden.

I synes måske sommetider, at dette værk ikke er noget for jer, eller at I ikke kan klare det. Tænk på den unge Nephi (se 1 Nephi 3:5–7). Lad være med at mukke og tro, at det er for svært. Herren har kaldet jer og han vil åbne en udvej. Eller tænk på Enok, som, da Herren kaldte ham, svarede: „Jeg er kun en dreng og alle mennesker hader mig, thi jeg er langsom til at tale . . . Og Herren sagde til Enok: Gå og gør, som jeg har befalet dig" (Moses 6:31–32).

Carlos Aguero fra Mendoza i Argentina blev kaldet til en mission i Paris. Han havde kun sjældent været borte fra sin by. Han kunne ikke tale fransk. Men han mukkede ikke. Han gjorde som Nephi og tog afsted. Da han kom til Frankrig, fandt han ud af, at hans missionspræsident ikke kunne tale spansk. Der var faktisk heller ingen af de andre missionærer der talte spansk. De kunne kun tale engelsk og fransk. Ældste Aguero kunne ikke tale engelsk. Alle zonekonferencerne blev holdt på engelsk og instruktionerne blev givet på engelsk. Alt andet foregik på fransk. Carlos studerede, han bad og han græd. Han tryglede Herren om hjælp fra sin missionspræsident og sine missionærkammerater. Det tog måneder, men han lærte både at tale fransk og engelsk. Han udførte en værdig mission. Nu, hvor han bor i Mendoza i Argentina, taler han ofte engelsk, i kirkens tjeneste og i sit erhverv.

Herren velsigner os altid når vi adlyder. Men han velsigner os på sin egen måde. Tænk på Josef – den unge mand der blev solgt til Ægypten. Han havde drømme og han fortalte sine brødre og sine forældre om sine drømme. Hans brødre var vrede på ham på grund af hans drømme. Senere solgte de ham som slave til nogle omrejsende. I Ægypten arbejdede han for Potifar. Han afviste Potifars hustrus tilnærmelser, blev uskyldigt anklaget og kastet i fængsel (se 1 Mosebog 39). Blev han velsignet? Vi *bliver* velsignet af Herren, når vi holder hans bud. Josef blev den næstøverste efter Farao, og han reddede sin familie fra sultedøden (se 1 Mosebog 41–42). Og han opnåede fremfor alt evigt liv, „den største af alle Guds gaver" (L&P 14:7).

Vi vil også blive velsignet med evigt liv, dersom vi holder budene. Og vi har fået befaling om at, „gå ud i al verden og forkynd(e) evangeliet for al skabningen, og handl(e) efter den myndighed, som jeg har givet jer, og døb(e) i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst" (L&P 68:8–9). ☐

EMBLEMET

„Går du på Brigham Young universitetet, fordi de har et godt golfhold, eller fordi du tror på de lærdomme de underviser i?"

Debbie Bliss Fordham

Da jeg satte mig til rette i flyvemaskinen, lagde jeg mærke til, at den unge mand ved siden af mig havde et Brigham Young emblem på sin jakke. Jeg var klar over, at det var navnet på „en af disse religiøse læreranstalter".

Selv om jeg havde været aktiv i forskellige kirker hele mit liv, så var det først for nylig, at jeg havde haft tid, eller følte trang til for mig selv at finde ud af, hvorvidt Jesus Kristus virkelig var Guds Søn eller blot en stor lærer, hvis levned var blevet overdrevet af hans tilhængere. I min søgen var jeg begyndt at bede oprigtigt og at læse Bibelen i en ærlig hensigt. Helligånden havde påvirket mit hjerte blot et par måneder før og vidnet for mig, at Jesus virkelig var Kristus.

Jeg var imidlertid blevet lidt skuffet over den kirke jeg kom i. En præst i denne kirke sagde engang til mig, at det i virkeligheden ikke betød særlig meget om Kristus har levet eller ej. Det, der betød noget, var hans eksempel, og at vi skal lære at elske hverandre. Nu, hvor jeg vidste at Kristus havde levet og var død for mig, forekom præstens tro mig hul, og jeg søgte måder hvorpå jeg kinne lære noget mere om Kristus og hans vilje med mig.

Min sidemand og jeg begyndte at tale med hinanden, og jeg opdagede, at han skulle til en golfturnering for amatører. Vi talte om golf og hans ambitioner om at blive professionel golfspiller.

Til sidst kunne jeg ikke nære mig for at spørge ham ud om hans tro.

„Går du på Brigham Young universitetet, fordi de har et godt golfhold, eller fordi du tror på de lærdomme de underviser i?" spurgte jeg. Han smilede og sagde, at de virkelig havde et godt golfhold, men han var også stolt af at være mormon.

„Sig mig," spurgte jeg, „tror mormonerne på Jesus Kristus?" Han forklarede tålmodigt, at kirkens rigtige navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han bar også sit vidnesbyrd for mig om at Herren leder sin kirke gennem en nutidsprofet.

Jeg var ivrig efter at høre noget mere og stillede en masse spørgsmål. Jeg ville gerne vide om gennemsnitsmormonen var medlem, fordi det var en familietradition, eller fordi de havde et sandt vidnesbyrd om Kristus. Jeg blev hurtigt klar over, at denne unge mand havde ransaget sin sjæl og selv havde et vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Under min læsning i skrifterne var jeg stødt på nogle begreber, som jeg syntes var gået tabt – i det mindste for de kirker, jeg var kommet i. Jeg besluttede mig til at stille den unge mand på prøve. „Tror I på Helligåndens gave ved håndspålæggelse?" spurgte jeg.

Han stirrede mistroisk på mig. „Hvor i al verden har du hørt om det?" spurgte han

„I Bibelen," svarede jeg.

„Ja, vi tror på Helligåndens gave," svarede han. Så forklarede han om præstedømmets gengivelse.

Desværre var flyet ved at lande, og jeg havde endnu hundredevis af spørgsmål.

„Hvis du bryder dig om det," sagde han, „så vil jeg med glæde bede nogle af vores missionærer fra kirken besøge dig og fortælle dig noget mere."

Der kom naturligvis nogle dejlige missionærer, og det varede ikke længe før jeg var døbt. Nu – seks år efter, er jeg så taknemmelig for den unge mand i flyvemaskinen, med emblemet på sin jakke, uden det ville jeg ikke have hørt om Frelserens sande kirke. □

Debbie Bliss Fordham er husmor, bor i Florence ward, Florence stav i South Carolina.

Stephen Moore

